

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 637

RAFFLES ZOEKT VERSTROOING

20 CENT

Ga jij nu maar heen Kate! Wat ik met Bishop te bepraten heb dat kunnen wij beter alleen af.

NIEUWE SERIE.

RAFFLES ZOEKT VERSTROOÏNG.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles zoekt verstrooïng.

De voorstelling in het Hypodrome Theater was reeds sedert een half uur aan den gang, toen de deur van een loge recht tegenover het tooneel zachtjes geopend werd en er twee heeren binnentraden, die blijkbaar tot den hoogsten stand behoorden, hetgeen niet alleen viel af te leiden uit hun kleeren, maar vooral uit de wijze, waarop zij die kleederen droegen. De een kon een jaar of veertig zijn — stellig niet veel ouder, de ander was vrij wat jonger, en terwijl de oudste der beide mannen zwart was, hoewel zijn haar aan de slapen reeds begon te grijzen, zoo was de jongste lichtblond, van dat blond, zooals men het nog wel in sommige gedeelten van Normandië vindt. De beklagenswaardige minnaar van Sapho waarvan Alphonse Daudet ons verhaalt, moet van dat blonde haar hebben gehad.

En verder geleken de beide mannen op elkander, alleen door hun lichaamsbouw, die

slank was en van kracht, geregelde oefening, en lenigheid getuigde.

Het waren John Raffles en Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend, die daar zooeven waren binnengetreden en plaats hadden genomen op de beide voorste stoelen, in de overigen geheel verlaten loge.

Maar het spreekt vanzelf dat geen der rijkgekleede vrouwen, die nieuwsgierig naar hen keken, en geen der heeren, die hen eerbiedig groetten of amicaal toeknikten, inderdaad wisten, wie daar zaten. Dat was Lord William Aberdeen, zoo meende zij, met zijn secretaris Brand — dat wil dus zeggen de vice-voorzitter van de bekende Windsor Club, een wat zonderlinge man, die zelfs maandenlang buiten Londen vertoefde, en dan plotseling weer kwam opduiken, gevreesd wegens zijn scherpe tong, in de kringen, die hij wel verplicht was, tot de zijne te maken — een aangebeden in de Londensche wijken, waar armoede en

ellende heerschen, en waar hij met milde hand giften placht rond te strooien.

Op het oogenblik dat Raffles en Brand plaatsnamen was een zestal negers, volkomen gelijk gekleed, tot op een millimeter even groot, bezig, het tooneel en de geheele zaal te vervullen met ratelend, sterk gerythmeerd geklepper van hun schoenzoolen. Het klonk alsof daar een legertje castagnettespelers aan den gang was, en het ging zoo volkomen gelijk, alsof daar niet zes mannen, maar slechts één zijn lange beenen verrekte, zijn knieën binnenstbuiten boog, en met zijn armen zwaaide.

„Onze leermeesters!” zeide Raffles, nadat hij die vreemde bewegingen eenige oogenblikken had aangezien.

„Hoe bedoel je dat, Edward?” vroeg Brand verbaasd.

„Wel, je danst immer Fox-trot en shimmy, Brand? In de perfectie immers, als ik het wel heb?”

„Ik geloof te mogen zeggen, dat ik niet al te slecht dans!” antwoordde Brand, niet zonder een tikje ijdelheid.

„Welnu, mijn waarde, dat heb je van die negers geleerd! Wel te verstaan — niet van die zoogenaamd beschaafde zwarten, die je daar voor je ziet, in hun bruine smokings en hun witte slobkousen — maar van de oorspronkelijke bewoners der oerwouden, die deze dansen weer hebben afgezien van de apen, die zoo tijdens den paartijd dansen! De Afrikaansche negers leerden die dansen weer aan de matrozen, die de kustplaatsen bezochten, zij geraakten thuis in de meest beruchte kroegen van Zanzibar, Mozambique, van Port Said en Caïro — kortom van alle havenplaatsen in primitief ontwikkelde landen, en van die kroegen werden de dansen regelrecht overgebracht naar de tegenwoordige dancings. Je wilt me toch zeker niet wijsmaken dat ik iets nieuws vertel?”

„Ja, maar wacht eens even, Edward! Ik geloof dat ik iets minachtens in je stem hoor, en daar verzet ik mij tegen! Die dansen zullen dan toch wel een weinig gecultiveerd zijn!”

„Niet in het minst, mijn waarde Brand! Het tegendeel is waar. De naakte Boschneger, ik kan het je verzekeren, danst kuischer dan verreweg de meeste van onze moderne meisjes! En de bewegingen die hij maakt, zijn hem in ieder geval als het ware aangeboren. En tenslotte komen zij overeen met zijn heele lichaamsbouw, enfin, met zijn natuur! Maar wat den tegenwoordigen salonheld in zijn

leelijke zwarte rok wel bewegen kan, als met zevenmijlslaarzen aan, met stijve spillebeenen door een groote zaal te stappen, en daarbij een voor driekwart naakte dame op zijn weg mee te voeren, dat is mij een raadsel! Ik kan het alleen verklaren uit een soort atavisme. Wel beschouwd deden de holbewoners niet anders als zij elkanders vrouwen roofden.”

Brand keek Raffles een oogenblik strak aan, en vroeg toen langs zijn neus:

„Niet goed in je humeur? Waren de oesters niet naar je zin?”

„Waarom vraag je dat? Omdat ik je een klein lesje in de biologie van de danskunst geef? Nu ben je op je teenen getrapt, omdat ik je met een holbewoner vergelijk! Zijn wij menschen dan soms iets anders, al wonen wij niet meer in hollen — wat nog niet eens voor allen opgaat, hetgeen je met me eens zult zijn, wanneer je een bezoek brengt aan White Chapel, of de duistere havenwijken van Londen?”

„Maar de beschaving, Edward...”

„Daar gaat onze beschaving!” viel Raffles hem in de rede. „Het scherm valt juist voor hun zwarte tronies neer! Apropos, die nikkers herinneren mij er aan, dat ik trek heb in een kop koffie. Wil je er een voor mij bestellen, Brand? En je zult dan toch de loge uit moeten, en kunt eens aan gravin Densmore vragen, die in de loge tegenover ons zit, of het haar schikt, dat ik haar morgenmiddag kom bezoeken, er is sprake van een liefdadigheidsvoorstelling waarop ik zal moeten medewerken.”

Brand stond op, ging de loge uit, en gaf daardoor de beschouwing prijs van een corpulente dame in zeer korte rokken, die met een zware basstem het lied van den Toreador zong.

Raffles luisterde een oogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar het doffe gerommel, dat uit de ingewanden van deze speling der natuur scheen op te stijgen, geloofde voor een oogenblik aan bedrog, kwam van die meening terug, door een blik op den vorm der beenen en van het bovenlichaam der zingende dame, geeuwde, en haalde het laatste nummer van de Times uit zijn zak.

Reeds voor hij met Brand het middagmaal was gaan gebruiken in de weelderige eetzaal van het Hotel Cecil, had hem een klein berichtje getroffen, dat hij nu nogmaals overlas, en hij had het juist bijna geëindigd, toen Brand weder binnentrad met de woorden:

„Je koffie komt, gravin Densmore zal het zich een eer rekenen, je morgen te mogen ontvangen. Zij stelt zich voor, levende beelden te vertoonen en zij verzekerde mij, dat zij, bij de samenstelling van „De Symphonie van Beethoven" het beroemde schilderij van Echevary, geen betere violist kan denken dan jij zult kunnen opleveren."

„Ik zal mij dat in het geheugen prenten, Brand, dat belooft ik je!" zeide Raffles. „Ik zal het haar wel eens met gelijke munt betalen!"

„Wat bedoel je daarmee, Edward? Acht je je daardoor beleedigd?"

„Ken je dat schilderij van Echevary, Brand?"

„Ik moet je eerlijk bekennen — ik geloof niet dat ik het mij goed herinner!"

„Nu, ik zal je een beschrijving besparen. Maar die violist staat op den achtergrond — en met zijn rug naar het publiek toegekeerd! Ik vergeef mevrouw de gravin die hatelijkheid nooit!"

„Ik weet dat je maar gekheid maakt, Edward! Het goede mensch is zoo volkomen leeghoofdig, dat zij bij haar woorden nooit nadenkt. Zij is als die beroemde Staatsman, waarvan Disraëli getuigde: „Als hij begint te spreken weet hij niet waarover hij het hebben zal, als hij spreekt weet hij niet waarover hij het heeft, en als hij klaar is weet hij niet waarover hij het gehad heeft." Zij had dus evengoed kunnen zeggen dat je uitstekend zoudt zijn voor de rol van viool of van vleugelpiano. Er is maar één ding, dat haar werkelijk buitengewoon veel belang inboezemt, — en dat is zijzelf! Wat lees je daar?"

„Het is een aardig berichtje, Brand! Er is sprake in, van de Raven."

Brand keek Raffles verbluft aan, en herhaalde verwonderd:

„Raven? Welke Raven?"

„Men kan wel zien dat het leven snel gaat, en dat wij in langen tijd niet in Londen hebben gewoond!" antwoordde Raffles spottend. „Ik zal je er dus wel aan moeten herinneren, dat wij eenige jaren geleden tegen die Raven een verbitterden strijd hebben moeten voeren. Om kort te gaan, Brand — men geeft dien naam aan een zeer beruchte en gevaarlijke Londensche misdadigersbende, die, wat de organisatie betreft, weliswaar niet is te vergelijken met de Bende van het Kwade Oog, ook niet wat den omvang aangaat, maar die er in andere opzichten weer veel op gelijkijkt."

Brand gaf geen antwoord. Plotseling kwa-

men hem weder voor den geest die bonte tafereelen, die gevaarvolle strijd, de listige zetten van de tegenpartij, en de nog sluwere tegenzetten van Raffles. Eenige namen kwamen hem weder in de gedachten, en hij sloop weer aan de zijde van Raffles door de nauwe onderaardsche gangen, om de leiders der bende te overvallen.

Nu zeide hij, langzaam met het hoofd knikkend:

„Ons leven is zoo overvuld van avonturen, Edward — dat ik deze episode niet aanstonds in mijn herinnering kon terugroepen. Wat is er met de Raven? Zijn zij verdelgd?"

„Verre vandaar! Integendeel, zij zijn levender dan ooit, zij schijnen nieuwe krachten te hebben gewonnen, en daarom is de politie voornemens, alles in het werk te stellen, om de schurken te bestrijden, en — daarbij roept zij de hulp in van alle weldenkende burgers!"

„Roept zij de hulp in?" herhaalde Brand verbaasd. „Wat wil zij daarmee? Hoe stelt zij zich die hulp voor?"

„Daar ben ik zelf ook niet goed achter kunnen komen!" antwoordde Raffles schouderophalend. „Maar het is vroeger wel voorgekomen dat er inbraken werden gepleegd door leden van de Bende der Raven, dat dit volkomen vaststond, dat de beroofde bewijzen had kunnen leveren, maar het niet durfde doen, uit vrees voor wraak! Thans hoopt de politie, dat de burgerij wat meer moed aan den dag zal leggen, en haar alles zal mededeelen, wat zij bij toeval te hooren krijgt omtrent de verrichtingen van deze gevaarlijke bende. Ook de hulp van de Pers wordt ingeroepen, die met foto's en berichten de behulpzame hand moet bieden, en dan niet te vergeten de radio, die prachtige nieuwe uitvinding, die op weg is, deze aarde tot een geregelde hel te maken! Nu nog een paar millioen auto's meer, om het andere huis een danszaal, daar tusschen in een bioscoop, en degene die nog genoeg hersens hebben om er aan te denken, kunnen hunne valiesen pakken en hun heil naar een andere planeet zoeken!"

„Ik wist wel dat de oesters niet heelemaal frisch waren!" zeide Brand droogjes. „Je bent een weinig zwartgallig, Raffles. Ik moet het tot mijn spijt constateeren. Of heeft misschien de lezing van het kort bericht...?"

„Nee, mijn beste Brand — integendeel, die lezing heeft mij weer een weinig met het leven verzoend! Want luister eens. De politie roept de hulp in van iederen weldenkende, nietwaar?"

„Ja, dat schijnt zo!"

„Geloof jij dat ik wel denk?"

„Altijd en overal — mits de oesters versch zijn!"

„Welnu, Brand, dan kan mijn hulp niet anders dan gewenscht worden!"

Brand keek den Gentleman-Dief een oogenblik met verschrikte oogen aan, liet zijn stem nog meer dalen, en herhaalde:

„Jouw hulp? Aan de politie? Wat bedoel je daarmee? Spreek je in ernst?"

„In vollen ernst! Wie zou beter dan ik in staat zijn, in deze zaak hulp te bieden aan de politie? Wie kent beter dan ik de geheime schuilplaatsen, de sluipwegen, de methodes, de organisatie van de Bende?"

„Dat wil ik allemaal graag toegeven, Edward — maar je zult toch niet zoo dwaas zijn, je met deze dingen te bemoeien! Laat de politie het zelf opknappen! Waartoe zou jij voor haar de kastanjes uit het vuur halen?"

„Om ze zelf op te eten Brand! De strijd tegen het geboefte is niet alleen een zeer aangename en onderhoudende sport, maar zij levert mij ook groote voordeelen op! Bedenk, dat in de nijverheidsbranche, waarin ik mij gespecialiseerd heb, de concurrentie steeds steeds dreigender wordt! Onrijpe kwajongens, die te veel romannetjes lezen, affandsche professoren, die een door hen uitgevonden bedwelmingsmiddel willen exploiteeren, verloop individuen van allerlei aard, geëxalteerde rijkelui-zoontjes zijn het sleurleven moede, om welke reden dan ook, en verster-

ken de gelederen der misdadigers! Het is dus in mijn belang, maar het is vooral in het belang van de ongelukkigen, die mij als hun beschermers beschouwen, dat ik er toe bijdraag, hen zooveel mogelijk te verdelgen! En daarom zal ik morgen mijn hulp aan den Hoofdinspecteur Baxter gaan aanbieden! Wij hebben elkander in geruimen tijd niet gezien, en ik verlang er werkelijk naar, weer eens enkele woorden met hem te wisselen!"

„Hij zal je onmiddellijk laten arresteeren, Edward!" zeide Brand hoofdschuddend.

„En ik wed dat hij het niet zal doen!" hernam Raffles. Hij zal wel wijzer zijn. Ik overschat hem volstrekt niet, maar hij zal toch niet zoo dom zijn, de kip met de gouden eieren te willen slachten? En daarom blijf ik bij mijn voornemen! Ik geloof dat die corpulente dame, die daar als de bazuin van Het Laatste Oordeel optreedt, eindelijk is uitgerommeld, het onweer is afgetrokken, en wij kunnen dus heengaan, zonder onhoffelijk jegens haar te schijnen. Wij zullen naar de Windsor Club gaan Brand — en daar kunnen wij in mijn particulier spreekvertrek de zaak nog eens rustig overwegen."

„Maar de beroemde Conti komt nog, met zijn gedresseerde honden en apen!" klaagde Brand.

„Geef die dan maar om mijnentwille prijs, Brand — en stel je morgenmiddag schadeloos, door een zitting van het Lagerhuis bij te wonen!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

Mijnheer Baxter is sprakeloos.

Hoe levendig de geest van Raffles ook was, wanneer zich daarin eenmaal een besluit had vastgenesteld, dan bracht hij het ook ten koste van alles ten uitvoer.

Drie jaren geleden had Londen een moeilijken tijd doorleefd, want de Bende der Raven trad toen met de grootste onbeschaamdheid op, diefstallen, aanrandingen, afpersingen, inbraken en zelfs moorden, allen door haar leden bedreven waren aan de orde van

den dag, en de politie scheen machteloos te zijn, een einde te maken aan dezen toestand. Dat zij er tenslotte voor een groot deel toch in slaagde, had zij onwetens te danken aan de kostbare hulp van Raffles.

Maar de bende scheen nu herleefd, en het werd dus hoog tijd, in te grijpen, voor zij opnieuw al te krachtig kon worden.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen een politieagent het werkvertrek van

Hoofdinspecteur Phileas Baxter binnentrad, met een visitekaartje in de hand.

De groote man zat op dat oogenblik achter zijn schrijfflessenaar, die met stapels rapporten overdekt was, en las met blijkbaar misnoegen, zijn zware sigaar van den eenen hoek van den mond naar den andere rollend, een dagbladbericht, waarbij hij nu en dan een knorrend geluid liet hooren als een hond, wien men een been wil afnemen.

„Wat wil je?” vroeg hij stuursch, even van zijn blad opziende.

„Daar is een heer, die u in een dringende zaak wil spreken, mijnheer Baxter,” antwoordde de agent. „Hier is zijn kaartje.”

Baxter nam het kaartje onwillig aan, en las:

JEREMIAS SNUG

Lijf-detective van den Shah van Perzië.

Baxter fronste het voorhoofd, en knorde voor zich heen:

„Snug? En nog al een Jeremias Snug? Nooit van gehoord! Wat wil hij?”

„Hij zegt dat hij komt voor een zeer gewichtige zaak, mijnheer Baxter, en die hij daarom voorloopig alleen met u persoonlijk wil bespreken. Hij gelooft te kunnen zeggen, waar zich iemand bevindt, dien u al jarenlang zoekt!”

Nu was er in de geheele wereld maar een enkel persoon, die mijnheer Baxter inderdaad met de grootste ijver zocht, en dien hij vurig hoopte te vinden. Die man was John Raffles. Dat wist natuurlijk de agent die het kaartje had binnengebracht, evengoed als Baxter zelf, of heel Scotland-Yard, ja als heel Londen!

De beide mannen keken elkander dus snel een oogenblik aan, en toen was het besluit van Baxter genomen.

„Laat dien heer dan maar even binnenkomen, maar neem de noodige voorzorgmaatregelen. Heb je het goed verstaan, dat hij zei, te kunnen zeggen waar... de bewuste zich op het oogenblik bevindt?”

„Hij zei erbij — misschien, inspecteur!”

„Nu, wij zullen zien wat hij te zeggen heeft! Laat hem hier, en neem de noodige voorzorgsmaatregelen!”

„Vraag excuus — Inspecteur, dat had u al eens gezegd!”

„Dan zeg ik het nu nog eens! Maak dat je weg komt!”

De agent verdween.

Een oogenblik daarna ging de deur weer open, en een vrij zwaarlijvig man trad binnen, met een aankomend buikje, glimmend roode wangen, hooggeplaatste wenkbrauwen, en die er een beetje onnoozel uitzag, met zijn te korte jasmouwen, zijn te korte broek, en zijn lange slipdas. Hij geleek veel meer op een platte-landsch notaris dan op een detective, maar Baxter zeide tot zichzelf, dat een detective natuurlijk des te meer waard is in zijn beroep, naarmate hij minder op zulk een speurder gelijkt.

Zonder zich de moeite te geven, op te staan, wees Baxter op een stoel, nam den bezoeker met zijn peper en zoutkleurig, tamelijk lang haar een oogenblik aandachtig op, en vroeg, nadat Snug de deur achter zich had dichtgedaan en bescheiden had plaatsgenomen:

„U is mijnheer Jeremias Snug?”

„Die ben ik, mijnheer Baxter!”

„Lijfdetective van de Shah van Perzië?”

„Geweest, mijnheer Baxter!”

„Geweest? Gij zijt het dus nu niet meer?”

„Pardon — ik wel, maar de Shah is geen Shah meer!”

„Wat is er dan met hem?”

„Hij is dood, mijnheer Baxter, maar toen hij leefde was ik in zijn dienst.”

„Zoo, is dat de zaak! Hm! En — om ter zake te komen — weet u iets van... hem?”

„Mijnheer Baxter, ik weet alles van... hem!”

Baxter wist zich slechts met moeite te beheerschen, want hij had veel lust, van vreugde van zijn stoel op te springen.

Hij zette wel tien malen vliegensvlug zijn lorgnet op en weer af, begon zenuwachtig aan de glazen te poetsen, zuchtte, verschoof op zijn stoel, alles als iemand, die zoeven een bericht heeft ontvangen, dat voor hem te mooi is om te kunnen gelooven.

Toen kon hij eindelijk stotteren:

„Is het waar wat gij daar zegt? Zijt gij er in geslaagd, zooveel te weten te komen aangaande... den bewuste, dat wij hem zullen kunnen arresteeren?”

„Nu, mijnheer Baxter — zoover is het nog niet!” antwoordde de bezoeker met een beminnelijken glimlach. „Gij moet niet alles opeens verlangen, ik geloof echter te mogen zeggen, dat ik zeer veel van Raffles afweet, om de zaak nu maar eens dadelijk bij den naam te noemen. Intusschen — dit is geenszins de voornaamste reden, die mij tot u voert!”

Mijnheer Baxter kon volstrekt niet inzien, welke reden ter wereld van nog meer gewicht

kon zijn dan een mogelijke arrestatie van Raffles, en hij wist zijn teleurstelling dan ook slechts met moeite te bedwingen toen hij hernam:

„Zeg dan spoedig wat u tot mij gebracht heeft. Ik hoop echter, dat gij daarna zoo goed zult willen zijn, mij alles mede te deelen wat gij van Raffles weet!”

„Dat belooft ik u!” antwoordde de ander, met denzelfden raadselachtigen glimlach om de lippen. „Het was mij er, eerlijk gezegd, slechts om te doen, bij u te worden toegelaten, maar nu ik hier eenmaal zit, begrijp ik wel, dat het niet eerlijk zou zijn, u geheel en al van inlichtingen gespeend te houden. En nu ter zake. De dagbladen melden, dat Scotland Yard voornemens is, den strijd tegen de Bende der Raven uit alle macht te hervatten, nu de schurken de stad weder onveilig beginnen te maken. Hebben wij hier te doen met een canard?”

Mijnheer Baxter was niet zeer sterk in zijn Fransch, en zijn gezicht had een vrij onnoozele uitdrukking, toen hij zeide:

„Een canard? Welke canard, mijnheer?”

„Mijnheer Baxter,” zoo onderrichtte de bezoeker hem plechtig. „Een canard is een eendvogel. Het is een Fransch woord, en men bedoelt er naast het gevogelte dat ik zooveen noemde ook een verzonnen bericht mede.”

„Aha! O!” riep mijnheer Baxter verrukt. „Dat is iets om te onthouden. Heel goed gevonden! Een verzonnen bericht — gebraden eendvogel! Laat ik het vooral niet vergeten. Maar ik kan u geruststellen — het is heelemaal geen canard, maar het is de waarheid. Ik wil u echter maar zeggen dat ik die loslippigheid van de heeren der pers volstrekt niet waardeer! Dat bericht had nog lang niet wereldkundig gemaakt mogen worden, en als men het mij vraagt, dan wil ik wel zeggen dat een veel strengere censuur moest worden toegepast, die persmuskieten verzuren ons den arbeid.”

Weer glimlachte de bezoeker.

Hij scheen er van op de hoogte te zijn, dat mijnheer Baxter inderdaad niet veel reden had, de hoofdstedelijke pers gunstig gezind te zijn, want sedert zijn worsteling met den Groote Onbekende was begonnen, had Baxter, zooals men dat noemt, „een zeer slechte pers gehad”.

Toen begon de oude detective weder:

„Wij houden het bericht dus voor waar! De strijd met de Raven zal weer worden aangebonden. Gij verheelt u natuurlijk niet, mijn-

heer Baxter, dat die strijd zeer zwaar zal zijn?”

„Ik verheel het niet, mijnheer!” antwoordde Baxter ernstig.

„Dat wist ik ook wel! Welnu, hoofdinspecteur — ik ben van oordeel dat gij de hulp van een bekwaam en moedig man in dezen strijd zeer wel zult kunnen gebruiken!”

Beleedigd trok mijnheer Baxter zijn rosblonde wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op en riep:

„Wilt gij daarmee zeggen, mijnheer, dat onze politie alleen die taak niet zal kunnen volbrengen?”

„Juist, mijnheer Baxter!” antwoordde de bezoeker lakoniek. „Dat is mijn oordeel. Ik ben er zeker van, dat de politie niet op de hoogte is van alle hulpmiddelen, waarover de bende kan beschikken, van een groot aantal van haar schuilplaatsen, van haar gebruiken en gewoonten — en van haar vrouwelijk personeel! Ik behoef u zeker niet te zeggen dat de vrouw op het gebied der misdaad in negen en negentig van de honderd gevallen de hoofdrol vervult! Men pleegt een misdaad op haar, om haar, of door haar! De uitzonderingen zijn zoo weinig talrijk, dat men ze gerust over het hoofd kan zien. Welnu, bij de Raven zijn zeer veel vrouwen werkzaam, van winkelmeisjes af, via kameniers, tot bankiersvrouwen toe! Gij kijkt mij ongeloovig aan? Het is niettemin de waarheid!”

„Hoe weet gij dat alles?” vroeg Baxter verbluft.

„Dat zal ik u — misschien aanstonds nog wel mededeelen!” antwoordde de bezoeker rustig. „Thans is de eerste vraag, of gij mijn hulp aanvaard!”

„Uw hulp? Gij zijt dus de man die de politie wil bijstaan in den strijd tegen de Raven?”

„Zoo is het, mijnheer Baxter. En ziet nu eens hier — ik had u natuurlijk die hulp kunnen bewijzen zonder er van te voren met u over te spreken. Het is echter de vraag of zij dan zoo afdoende zou kunnen zijn als nu ik het genoeg en het voorrecht heb, met u te mogen praten. Het zal namelijk menigmaal voorkomen, dat de bijstand van de politie onmisbaar is, en ik wil er zeker van kunnen zijn, dat mij die bijstand onmiddellijk zal worden verstrekt, zoodra ik er om vraag!”

Baxter keek den ander met zijn groote, ronde oogen een tijd lang zeer verwonderd aan, en barstte toen uit:

„Ik moet zeggen, mijnheer, u durft heel

wat eischen! Weet u wat het zeggen wil, wat u mij daar vraagt! Ik denk er niet aan, uwe bekwaamheden als detective te onderschatten, maar alles wel beschouwd, en zonder kwaad te willen spreken van Perzië — dat land is toch niet te vergelijken bij Londen!"

„Ongetwijfeld, mijnheer Baxter! En gij kunt natuurlijk ook een weigerend antwoord geven op mijn verzoek, maar dat zou ik u toch ontraden! Werkelijk, alles zal beter gaan, als u mij cart blanche geeft. . . ."

„Wat moet ik u geven?" vroeg Baxter argwanend.

„Onbeperkte vrijheid tot handelen, mijnheer Baxter! Anders zou ik u mijn hulp wellicht moeten onthouden — en dat kan niet anders dan ten nadeele zijn van de politie, en den duur van den strijd slechts verlengen. Ik behoef u zeker niet te vragen of u wel gehoord hebt van de Bende van Het Kwade Oog?"

Baxter schoof onrustig op zijn stoel heen en weer, plukte aan zijn rossig baardje.

„Natuurlijk heb ik daar van gehoord," mompelde hij. „Ik weet dat de politie te New-York, zoo niet openlijk, dan toch in het geheim werd terzijde gestaan door. . . . denzelfden man, over wien wij aanstonds zullen spreken — door John Raffles. Ik kan echter niet inzien, dat wij hier een vergelijking kunnen trekken! En overigens — ik zou de hulp van Raffles nimmer aanvaardden, onder welke omstandigheden dan ook!"

De bezoeker maakte een gebaar als om naar zijn hoed te grijpen, die hij naast zich had gelegd, en zeide met een licht schouderophalen:

„Dan spijt het mij van den verloren tijd, mijnheer Baxter! Ik had u werkelijk gaarne van dienst willen zijn."

„Gij?" hakkelde Baxter verbleekend. „Gij kwaamt hier dus spreken uit naam van Raffles? Gij kent hem?"

„Ik ken hem, mijnheer Baxter — voor zoverre het den mensch gegeven is, zichzelf te kennen!"

Het bleef een oogenblik doodstil in het groote vertrek. Men hoorde niets anders dan het tikken van de groote pendule op den ouderwetsche schoorsteenmantel, en de moeilijke ademhaling van den hoofdinspecteur.

Menigmaal had hij zijn spotzieken particulieren secretaris Marholm hartgrondig verwenscht — maar hoe verlangde hij thans naar de aanwezigheid van dat oude heertje, hoewel hij wist, dat hij hem lichamelijk onmogelijk terzijde had kunnen staan!

Hij was zoo volkomen overbluft, dat er wel een volle minuut verstreek, voor hij eenig besef van den toestand kreeg.

En toen kwam dat besef langzamerhand. Daar tegenover hem, zoo dichtbij, dat hij hem, als hij zich over zijn schrijftafel bukte, had kunnen aanraken, zat de man, die reeds gedurende eenige jaren door de politie van Parijs en van Londen werd gezocht, de man op wiens aanhouding een belooning was gesteld van vijf duizend pond, de man dien hij als zijn doodsvijand beschouwde, daar hij zijn promotie tegenhield, en hem tot het onderwerp had gemaakt van tallooze spottende opmerkingen in de dagbladen.

Het was bijna ongelooflijk, dat Raffles werkelijk de onbeschaamdheid zou hebben zich op klaarlichten dag in het hol van den leeuw te wagen, en toch twijfelde Baxter niet. Reeds bij vroegere gelegenheden was de Gentleman Inbreker hem kalmpjes op zijn kantoor komen bezoeken, alsof het de eenvoudigste en natuurlijkste zaak van de wereld was, en geen van die keeren had Baxter de gelegenheid gehad, zich van zijn loozen tegenstander meester te maken. Telkens was Raffles hem op het laatste oogenblik door de vingers geglipt.

Hij keek met verwilderde blikken om zich heen, als om hulp te zoeken. In de woeste kolking van zijn gedachten drong het slechts vaag en als met moeite tot hem door, dat hij onder het bereik van zijn linkerhand onder het blad van zijn schrijftafel een electrisch drukknopje had, en dat er, als hij daarop drukte, een agent zou binnentreden. Hij kon dan dien agent bevelen, met assistentie terug te keeren, en Raffles zou gearresteerd kunnen worden.

En hij drukte, terwijl de zweetdruppels hem langs de slapen dropen.

Maar wat er nu had moeten gebeuren, gebeurde in het geheel niet. De deur bleef gesloten, en de agent verscheen in het geheel niet.

En na eenige oogenblikken zei mijnheer Baxter een van die woorden, die hem beroemd hadden gemaakt in de spotbladen, en die hem zelfs tot een onsterfelijke figuur zouden stemmen:

„De bel is zeker stuk!" hakkelde hij met een onnoozel, bête lachje om zijn dikke lippen.

„Zoo is het, mijnheer Baxter!" bevestigde Raffles op ernstigen toon. „Maar verwonder u daarover niet al te zeer. Ik had bij het binnenvallen de draad doorgelicht. Het is in mijn

nadeel, maar ik moet u werkelijk adviseeren, in een vertrek als dit, nooit de electriche draden zichtbaar door de kamer te leiden. Dat behoort in buizen te worden gedaan. Hoe is het nu — aanvaardt ge mijn hulp, of niet?"

Het was alsof deze vraag de lucifer was, waarmede het vuurwerk wordt ontstoken. Mijnheer Baxter werd eensklaps vuurrood, en sputterde, eerst tamelijk gedempt, dan hoe langer hoe luider:

„Schavuit! Schurk! Onbeschaamde bandiet! Durf je mij dat voorstellen? Geloof je dat ik er mij toe zal leenen, je hulp te aanvaarden? Boef! Je moest allang achter slot en grendel zitten!"

„Een weinig minder luid, mijnheer Barter — men zou u hiernaast kunnen hooren!" vermaande Raffles hem hoffelijk.

„Dat wil ik juist! Je hebt de bel vernield, maar je zult mij niet kunnen beletten, om hulp te roepen. Ik zal..."

Mijnheer Baxter beëindigde den zin op een heel wat zachteren toon, want zijn blikken waren eensklaps gevallen op den zwarten loop van een revolver, die juist aan den anderen kant over het blad van zijn schrijftafel kwam heengluren, en in de richting van zijn hoofd wees.

Hij was half van zijn stoel opgerezen, maar liet er zich nu weer in neer vallen, en mompelde op doffen toon:

„Ik ben sprakeloos! Je hebt me in je macht — maar als je gelooft, mijnheer John Raffles, dat je mij nu onder de knie hebt, dan kan ik je op mijn beurt zeggen — dat is een eendvogel!"

„Mijnheer Baxter, laten wij toch trachten, de burgerlijke beleefdheid jegens elkaar in acht te nemen!" zeide Raffles zoetsappig. „Ik begrijp volkomen uw onaangename toestand, maar dat mag u toch niet verleiden tot het gebruiken van zulke leelijke woorden, als gij zooeven tot mij gezegd hebt! Laten wij liever eens op zakelijke wijze de kwestie onder het oog zien! Geloof gij niet dat de hulp van een man als ik ben u zeer veel waard moet zijn?"

In zijn binnenste was Baxter daar natuurlijk ten volle van overtuigd, maar hij zou zich eerder de tong hebben afgebeten, dan het te bekennen. Het viel echter niet te loochenen, en daarom koos hij den gulden middenweg, en antwoordde:

„In sommige gevallen is je hulp ons te stude gekomen, Raffles. Maar je begrijpt wel dat het voor onzen naam volstrekt ontoelaatbaar is, dat we je in dienst nemen: En daarom wei-

ger ik je aanbod met de meeste beslistheid. We hebben je hulp niet noodig."

Raffles vestigde zijn grijze oogen doordringend op het roode, opgezette gelaat van den hoofdinspecteur, en sprak langzaam:

„Zijt ge daar zoo zeker van, mijnheer Baxter?"

„Volkomen zeker!"

„Gij slaat mijn aanbod in den wind?"

„Ja, dat doe ik."

„Dan kan ik u wel zeggen, mijnheer Baxter, dat gij daar binnen zeer korten tijd spijt van zult hebben!" antwoordde Raffles opstaande. „Ik had u niets anders willen vragen dan... hoe zal ik het noemen, een wapenstilstand van eenige weken! Gij zoudt uwe mannen slechts bevel behoeven te geven, mij in dien tijd niet lastig te vallen, en in ruil daarvoor zou ik u geholpen hebben in den strijd tegen de Raven. Bezint gij u niet?"

„Neen! Ik weiger! En ik zeg je nog eens, Raffles! Neem je voor mij in acht!"

Raffles keek den hoofdinspecteur een oogenblik minachtend aan, haalde de schouders op, greep zijn hoed, zijn wandelstok — en nu pas zag Baxter tot zijn groote woede dat hetgeen hij voor den loop van een revolver had aangezien niets anders was geweest dan het ondereinde van dien ebbenhouten stok.

Maar Raffles scheen zijn gedachten te hebben geraden, en stond al bij de deur.

„Ik geef u nog een kans, mijnheer Baxter!" zeide hij spottend.

In plaats van te antwoorden begon Baxter als een woedende stier te brullen, zoodat een tweede deur in de kamer openging en een paar klerken verschrikt kwamen toelopen.

Het verdere wachtte Raffles niet af. Hij opende haastig de deur, na den sleutel uit het slot te hebben genomen, deed haar aan de gangzijde dicht, en was al twintig stappen verder, voor Baxter, half dol van woede op de gesloten deur bonsde met zijn gesloten vuisten, en schreeuwde, zoodat zijn stem bijna van drift oversloeg:

„Houdt hem vast! Laat hem niet gaan! Raffles is in het gebouw mannen!"

Toen scheen hij de deur te verlaten en een der vensters open te werpen want nu schalde zijn stem reeds door de straat:

„Geef acht! Sluit de voordeur! Raffles is hier! Honderd pond voor wie hem tegenhoudt!"

Maar niemand van de agenten, die aanstonds in alle richtingen, en elkaar in den weg loopend, het groote gebouw begonnen te door-

zoeken, werd in staat gesteld, die som op te strijken.

Want het was alsof Raffles door den grond gezonken was. Hij was weg, en hij bleef weg. En het was al laat in den middag, toen men eindelijk begreep, hoe hij op zulk een raadselachtige wijze uit het gebouw had kunnen verdwijnen, want toen vond men in een oud ko-

lenhok, waaraan niemand zoo spoedig had gedacht, de kleederen, waarin Raffles zijn opwachting bij Baxter was komen maken.

Er viel niet meer aan te twifelen, hij had daarbinnen snel die kleederen afgeworpen, had in den uniform van politieagent aan de nasporingen deelgenomen, en was op die wijze ongemerkt buiten het gebouw gekomen!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

De levende beelden van gravin Densmore.

Lord William Aberdeen stond er in de hoogste kringen van Londen voor bekend, dat hij een uitnemend organisator was van soirée's, die een wat kunstzinnig karakter moesten hebben. Hij was onovertroffen in het samenstellen van programma's. Hij wist altijd origineele grootheden te ontdekken op het gebied der vocale en instrumentale kunst, die nog niet in het openbaar waren opgetreden, en dan was voor de betreffende kunstenaars de toekomst voorgoed gebaad. Want wie de eer had genoten, door toedoen van Lord Aberdeen te mogen optreden in een der weelderige salons der Upper Ten, die kon er zeker van zijn, dat zijn naam voorgoed gevestigd was.

Brand verwonderde zich er dus geenszins over, toen hij onder de correspondentie van Raffles, die hij steeds schifte en rangschikte voor zijn vriend ze onder de oogen kreeg, een uitnoodiging vond van gravin Densmore, om de samenstelling van een drietal originele levende beelden voor zijn rekening te nemen.

Dat was op denzelfden morgen, toen Raffles in zijn zoo voortreffelijke vermomming den hoofdinspecteur van politie ging bezoeken.

Brand wilde de uitnoodiging reeds verscheuren, toen hij zich bedacht, en voor zich heen mompelde:

„Misschien wil hij er wel heengaan. Ik zal dezen brief maar terzijde leggen.”

Hij bleef doorgaan met het rangschikken der brieven, die met den ochtendpost waren gekomen, over de veertig in aantal, en waaronder heel wat aanvragen om steun en hulp, want zijne lordschap stond er voor bekend, dat hij duizenden uitgaf aan werken van weldadigheid. Hij steunde zoowel veelbelovende studenten, als talentvolle musici, en Brand had de strenge opdracht gekregen, geen enkele aanvraag om hulp ooit ter zijde te leggen, alvorens een grondig onderzoek te hebben ingesteld, naar de omstandigheden van den aanvrager.

Het kon omstreeks half elf zijn, toen de jongeman van zijn arbeid opzag bij het opengaan van de deur.

Raffles stond op den drempel, keurig gekleed, in een grijsgeruit wandelcostuum, de zwarte haren glad achterover gekamd. Hij bleef even met de knop van de deur in zijn hand staan, deed deze toen langzaam dicht,

kwam op de groote, ebbenhouten tafel toe-
loopen, waaraan Brand zijn werk verrichtte,
en zeide eenvoudig:

„Hij weigert!”

„Wat? Wil hij je hulp niet aanvaarden?”

„Neen! Hij wilde mij integendeel laten ar-
resteeren, de ondankbare, oude schavuit.”

„Van zijn standpunt beschouwd is dat ook
niet zoo verwonderlijk!” zeide Brand lachend.
„Hij zal niet begrepen hebben, van hoe groote
waarde je medewerking kon zijn.”

„Ik heb hem een kans willen geven!” her-
nam Raffles schouderophalend. „Het spreekt
vanzelf, dat ik toch tegen de Raven zal strij-
den, al zal ik het dan nu zonder de hulp van
de politie moeten stellen!”

„Had je moeilijkheden met weggaan?”

„Het had niets om het lijf. Je weet dat ik
onder de kleederen van den detective een
uniform droeg. Ik behoefde dus niets anders
te doen dan die kleedingstukken uit te trek-
ken in een berghok, waarvan ik een sleutel
had, en waaruit ik had kunnen ontsnappen,
als men het ontijdig had willen doorzoeken,
want er is een vrij groot tuimelraampje in.
Nu, zoodra ik daar weer buiten was, had de
zaak natuurlijk niets meer om het lijf. Ik liep
bedrijvig mee met de andere agenten, en zoo
kwam ik op straat zonder dat iemand acht
op mij sloeg. Ik ben mij toen verder gaan ver-
kleeden in ons huis met de twee uitgangen in
de Victoria Street! En nu tracht ik mij maar
heen te zetten over deze bittere teleurstel-
ling, bedenkend dat de teleurstelling van mijn
armen vriend Baxter nog zooveel grooter
moet zijn dan de mijne. Het schijnt een
groote post te zijn, Brand?”

„Twee en veertig brieven! Heel wat aan-
vragen, en ook nog een aantal uitnoodigingen.
Ik heb hier afzonderlijk gelegd het verzoek
van gravin Densmore, om voor de samenstel-
ling der levende beelden tijdens haar soirée
te zorgen. Zij denkt zich een tooneel aan het
hof van Koningin Cleopatra, een reproductie
van het „Eiland Cythera” van Fragonard, en
nog iets naar je eigen keuze.”

„Wat zou je denken, Brand, van een repro-
ductie van een stukje van White Chapel? Bij-
voorbeeld een moeder met acht kinderen, die
den geheelen dag niets anders hebben gegeten
dan een oude broodkorst? Op den achtergrond
nadert de vader, beschonken of uitgehongerd
— of alle twee — terzijde schemerachtig de
ingang van een dier krotwoningen die op in-
vallen staan, en die het zoo schilderachtig
doen. . . . op schilderijen! Wat dunkt je? Zou

het geen aardig contrast zijn met de omgeving.
Het is maar de vraag of de gewone gasten van
gravin Densmore wel de aangewezen personen
zijn, om de rol van zulk een vrouw en zulk een
man te vervullen?”

Brand gaf geen antwoord, en keek alleen
maar zwijgend naar het gelaat van zijn vriend,
waarop een bittere uitdrukking lag uitge-
spreid. Hij besefte nu zeer goed wat er in Raf-
fles omging. De werkloosheid was juist in dien
tijd te Londen zeer groot, duizenden oorlogs-
invaliden hadden nog steeds geen werk, sta-
kingen stonden alom voor de deur, en in dien-
zelfden tijd richtte gravin Densmore een feest
aan, dat op zijn minst een duizend pond ster-
ling zou kosten! Men rekende op een drie-
honderd gasten, en de duurste zangeressen en
violisten waren reeds uitgenoodigd tegen een
zeer hooge gage om al die gasten den tijd te
helpen korten.

Raffles was op de tafel toetreden, had
den brief vluchtig doorgelezen, en wierp hem
toen weer weg. Hij ging dicht bij het wijdge-
opende raam zitten, dat uitzicht gaf op den
bloeijenden tuin, en scheen in diepe gedachten
te verzinken.

En Brand stoorde hem niet, want hij kende
ieder trekje van dat fraai besneden gelaat met
het grieksche profiel, en wist dat Raffles thans
een of ander plan beraamde, dat al zijn aan-
dacht zou vergen.

Er verliep bijna een half uur, en Brand was
reeds gereed met het inschrijven der verschil-
lende aanvragen om hulp in een groot register,
dat heel wat zou kunnen verhalen, toen Raf-
fles langzaam het hoofd ophief, alsof hij uit
een droom ontwaakte, en zich tot Brand keer-
de met de vraag:

„Wanneer is die soirée?”

„Over acht dagen!”

„Is gravin Densmore niet goed wijs? Denk
zij dat ik tooveren kan? Geeft zij mij acht da-
gen, om drie levende beelden samen te stellen?
Men kan wel zien, hoe hard er gearbeid wordt
in onze kringen! Nu, schrijft haar maar dat wij
het aanvaarden!”

„Maar heb je haar dan gisteren geen toe-
zegging gedaan, Edward, toen je haar be-
zocht?”

„Neen, toen hield ik het nog in beraad!
Maar sinds gisterenmiddag is er vrij wat ge-
beurd. Ik heb onder meer de namen gehoord
van verschillende gasten, die op de soirée van
de gravin zullen verschijnen!”

„Wat doen die namen ertoe?”

„Meer dan je denkt! Ik noem je alleen maar

dien van den vorst van Indrapore, Râmah Glandor! De man is fabelachtig rijk, en toont dat graag, wat hij het beste meent te kunnen doen door zich bij dergelijke gelegenheden te tooien met een waarde van dertig of veertig duizend pond sterling aan juweelen! Ik zou je echter ook rijke dames kunnen noemen, die in dat opzicht niet bij hem achter staan. Om kort te gaan, het zal de moeite loonen, ons op dien avond in het groote huis van de gravin aan de King Edward Road te bevinden!"

"Maar dat lijkt mij heel gevaarlijk, Edward!" riep Brand verschrikt uit. "Je bent er uitgenoodigd als Lord William Aberdeen en...."

"En als William Aberdeen zal ik er ook verschijnen, Brand!" viel Raffles hem in de rede. "Ik zal dus jouw hulp volstrekt noodig hebben, en ik reken op je! Trek niet zulk een treurig gezicht, wat ik je verzoeken mag! Zegt het aantal brieven om bijstand je dan niets?"

"De helft van die brieven zijn ordinaire bedelpartijen, Edward!"

"En wat verder? Al zouden zij dat allen zijn op één na, dan zou die eene nog een afdoende reden opleveren!" riep Raffles toornig uit. "Een maatschappij die toelaat, dat er al ware het maar één man leeft, die gebrek lijdt, die zijn gaven niet kan ontplooien, die niet met zijn talenten kan woekeren, omdat hem een handvol armzalig geld ontbreekt — die maatschappij deugt niet! Maar ik wil nu niet met je redetwisten. Ik heb je hulp noodig, en ik zal toch zeker wel op je kunnen rekenen!"

"Overal en altijd, Edward, dat weet je wel!" zeide Brand op zachten toon. "Je hebt dus al een vast plan?"

"Nog niet, Brand! Het moet nog rijpen! Ik ken het huis van de gravin natuurlijk, maar nog niet voldoende voor mijn doel. Het zal ook noodzakelijk zijn, dat er eenige sleutels van buitendeuren worden gemaakt. Er zijn er in het geheel vier, als ik mij niet vergis. Het is een van de grootste, fraaiste huizen van die wijk. De samenstelling van die levende beelden zal het mij trouwens mogelijk maken,

daar veel te vertoeven. Wat gravin Densmore betreft — zij is een oude, ijdele gekkin, en ik zal er geen spoor van berouw over gevoelen, haar huis te hebben uitverkoren tot het tooneel van mijn bemoeiingen!"

"Zul je Henderson noodig hebben?"

"Alleen maar om de taxi te besturen, denk ik. Je weet wel dat ik hem het allerliefst niet in zulke ondernemingen betrek, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Toch weet ik dat de brave kerel alles wat ik doe goedkeurt, al zou het nog zoozeer indruischen tegen de gangbare moraal."

"Ja, soms heb ik het gevoel, dat ik wel eens een lesje bij hem kon nemen," zeide Brand op denzelfden droeven toon. "Maar je weet wel, Edward — wij beschaafde menschen redeneeren niet alleen met ons hart, maar ook met ons verstand! En mijn verstand zegt mij nu eenmaal, dat de weg dien wij volgen, vroeg of laat naar ons verderf moet leiden!"

"Zoolang die weg tevens leidt naar lotsverbetering voor duizenden ongelukkigen — zoolang zal ik hem volgen, Brand!" zeide Raffles hard.

De jongeman was naast Raffles komen staan, legde hem de hand op den schouder, en zeide:

"Wanneer eenmaal jouw levensgeschiedenis geschreven wordt, Raffles, dan zal men naar waarheid van je kunnen getuigen dat je het edelste doel nastreefde — en daartoe de verderfelijkeste middelen gebruikte! Maar ik laat het doel boven alles gelden — daarom zal ik je ook nu helpen. Ik vrees alleen maar dat de technische bezwaren dezen keer schier onoverkomelijk zullen zijn! Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat Scotland Yard eenige van zijn beste detectives naar het huis van gravin Densmore zal sturen?"

"Daar heb ik natuurlijk op gerekend! Maar als ik geen kans zag, die heeren om den tuin te leiden — dan deed ik ook beter, mijn beroep er aan te geven, en dat liever vandaag dan morgen!"

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.

Andere volgen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Onverwachte mededingers.

Dien geheelen dag beteedde Raffles aan weinig anders, dan aan wat hij zijn „voorstudie” placht te noemen, gelijk de schilders doen, die een groot werk op stapel gaan zetten, maar van te voren kleine schetsen maken van hun onderwerp.

Hij vermomde zich met weinige handgrepen, maar zoo afdoende, dat zelfs zijn beste clubvrienden hem niet als Lord Aberdeen zouden herkennen, en beschouwde het huis, waar hij zijn slag wilde slaan, van alle zijden met de grootste aandacht. En daarbij had hij een ontmoeting gehad, die van vrij grooten invloed zou blijken te zijn op het verdere verloop van het gevaarlijke avontuur, dat nog zelfs niet begonnen was, en dat hij tot een goed einde wilde brengen.

Hij had van de achterdeur snel en handig een wasafdruk gemaakt. Binnenshuis behoefde hij niet meer te komen, want hij kende het groote gebouw uitstekend. Meermalen was hij er geweest, nu eens op een tea, dan weer op een soirée, en hij kende er alle kamers. Graaf Densmore hield er een kostbare wapenverzameling op na, en Raffles had ze reeds meermalen bezichtigd, niet zonder een tikje naijver, want de collectie van den graaf mocht inderdaad eenig genoemd worden, wat omvang en zeldzaamheid betref.

Vervolgens was Raffles naar zijn huis teruggekeerd, had er zijn vermomming afgelegd, en was toen in het hem in eigendom toebehorende kleine huis in de Victoria Street, met zijn twee ingangen, eenige voorbereidselen gaan treffen, die onmisbaar waren met hetgeen hij zich had voorgenomen.

Want hoe geniaal ook, Raffles was een man, die nooit iets aan het toeval overliet, en wat men hem ooit heeft kunnen verwijten — zeker geen onnauwkeurigheid in de voorbereidingen van zijn aanslagen op de beurs van zijn medemenschen. Somwijlen heeft het toeval hem parten gespeeld maar sedert de schepping is daar geen enkel mensch tegen gevrijwaard, hetzij hij Napoleon, Alexander de Grootte, Nero . . . of Lord Lister heet.

Tenslotte was hij weder naar de Cromwell

Street teruggekeerd, en daar had hij Brand aangetroffen, die zooeven was teruggekomen van een kleinen onderzoekstocht naar een zeer vreemde plaats — onder den grond van den tuin, die zich uitstreckte achter het nieuwe huis van Raffles in de zooeven genoemde straat.

Want sedert bijna een jaar waren de drie mannen op ieder uur van den dag en soms ook van den nacht, dat zij vrij konden maken, bezig aan een geheimzinnigen arbeid in de ingewanden der aarde.

Niet in de laatste plaats had Raffles zich dit huis gekocht, omdat hij wist, dat het zich moest bevinden in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar in vroegere eeuwen een klooster had gestaan, hetwelk menigmaal tot toevluchtsoord had gediend voor al degenen, die door de Rondkoppen, de volgelingen van Cromwell, met zulk een hardnekkigen ijver werden vervolgd.

Zoals bijna steeds in die dagen had dit klooster, destijds gelegen niet ver van de stadsmuren van Londen, talloze geheime gangen bezeten, die, van de kelders uit, tot ver buiten die muren hadden gevoerd. Men zeide zelfs dat de eerste christenen hier, evenals dit te Rome was geschied, onder de aarde hunne bijeenkomsten en kerkelijke plechtigheden hadden gehouden.

Raffles meende te mogen betwijfelen, of het klooster inderdaad van zulk een hoogen ouderdom was, maar wat hij zeker wist, dat was, dat zich op die plek onder den grond, daar, waar zich nu een reusachtig warenhuis verhief, nog altijd een gedeelte over was van een doolhof van gangen, waarvan er sommigen een lengte hadden van bijna drie kilometer.

Een spoedig daarna ingesteld onderzoek in de kelders van dat warenhuis, hetwelk natuurlijk in het holste van den nacht plaatsvond, had deze opvatting van Raffles tot in alle deelen bevestigd.

En toen hij dienaangaande zekerheid had talmde Raffles niet langer, maar kocht het huis. Tezamen met Brand, wiens ingenieursstudies hem thans van groot nut waren, maak-

te hij de plannen voor de uitbreiding, het verder graven van een der hoofdgangen, die hem misschien wel eens in tijden van gevaar redding zou kunnen brengen. Nauwkeurige teekeningen werden vervaardigd, en toen begon het graafwerk, dat uiteraard slechts zeer langzaam kon vorderen, daar Raffles er niet aan dacht, anderen in dit kostbare geheim te betrekken.

Het was naar dezen graafarbeid, dat Brand was gaan omzien, toen Raffles terugkeerde van zijn onderzoekingsstocht.

En zoo goed kende de jongeman de gelaats-trekken van zijn vriend, dat hij aan de eenigszins zorgelijke uitdrukking daarop, aanstonds bemerkte, dat niet alles zich voltrok, zooals Raffles het wel gewenscht had.

„Kink in den kabel?” vroeg Brand, zoodra hij met Raffles alleen was in de kleine rookkamer waarvan het venster uitzag op Cromwell Street.

„Zoo erg is het gelukkig niet, Brand!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Heb je soms geen wasafdruk kunnen nemen van het slot?”

„Hier is hij!” antwoordde Raffles rustig, terwijl hij een cartonnen doos uit zijn zak zak haalde, naar den vorm geschikt om er pillen in te bewaren, haar opende, en er een stuk gele was uitnam, dat den scherpen afdruk vertoonde van een deurslot.

„Gaat de partij misschien niet door?”

„Ook dat is het niet, Brand! Ik zal je niet langer laten vragen. Ik heb een kleine ontmoeting gehad, die mij eenige zorg baart, al is het zeer wel mogelijk, dat ik mij noodeloos ongerust maak. Om met de deur in huis te vallen — wij zijn niet de eenige die een studie maken van het huis van gravin Densmore!”

„Legt de politie zooveel ijver aan den dag?” riep Brand verwonderd uit. „Houden zij het huis nu al in het oog!”

„Wie praat er nu van de politie!” riep Raffles een weinig ongeduldig. „Het waren twee leden van de Bende der Raven, die ik voor het huis zag op en neer draaien, en blijkbaar met geen ander doel, dan om zich de inrichting zoo nauwkeurig mogelijk in het geheugen te prenten.”

„Was het stellig op dat huis bedoeld!”

„Op geen ander! Het ligt afgezonderd, het is aan alle zijden door een tuin omgeven, behalve aan den voorkant, en zij gluurden voortdurend naar de ramen en de deuren.”

Brand liet een zacht gefluit hooren en merkte toen met hoogopgetrokken wenkbrauwen op:

„Dat zal er de zaak niet gemakkelijker op maken! Zien wij er van af?”

„Wij denken er niet aan, Brand!” antwoordde Raffles lakoniek. „Deed ik dat, dan zou ik daardoor blijk geven, vrees te koesteren voor mijn vijanden! Integendeel, hier biedt zich thans misschien onverhoopt een schoone gelegenheid aan om mijnheer Baxter eens te toonen, wat het voor hem beteekent, mijn hulp van de hand te hebben gewezen. Wellicht bedenkt hij zich dan later nog wel eens, en komt op zijn onvoorzichtig besluit terug.”

„Heb je de twee mannen goed gezien? Wie waren het?”

„Jef Burke en Alf Daring. Een vergissing is eenvoudig onmogelijk.”

„Maar die kunnen nauwelijks veertien dagen geleden uit de gevangenis ontslagen zijn!” riep Brand uit.

„Dat bewijst dan alleen maar eens te meer hoe voortreffelijk de uitwerking is van ons prachtstelsel!” hernam Raffles ironisch. „Ik denk er niet aan om die mannen door dik en door dun te verdedigen, maar je zult het wel met mij eens zijn, dat het hun ook drommels lastig wordt gemaakt, weer een fatsoenlijk man te worden. De gevangenis heeft hen geteekend — en voor hun geheele leven, tenminste in verreweg de meeste gevallen!”

„Wat denk je te doen?”

„Hedenavond eens een kijkje te gaan nemen in een van de dievenkelders, waar de voornaamste leden van de bende bijeenkomen!” antwoordde Raffles, zoo rustig, als sprak hij over een bezoek aan het Britsche Museum.

Brand maakte een gebaar van schrik.

Hij kende die kelders, hij kende de Bende der Raven, en hij wist wat onvermijdelijk het lot zou zijn van Raffles, als men hem daar zou herkennen.

Het was nog niet eens noodig, dat zij hem zouden herkennen als Raffles — het zou reeds voldoende zijn, dat zij in hem den vreemdeling, den indringer zagen. Hij zou het met den dood moeten bekopen!

Toch sprak hij met geen enkel woord tegen.

Zijn vriendschap voor Raffles had hem althans een ding goed geleerd — het had volstrekt geen doel, te willen trachten, Raffles van een eenmaal genomen besluit af te brengen. Wanneer hij het noodzakelijk achtte voor zijn plannen, die van de Bende te leeren kennen, dan zou hij ook in hun hollen doordringen, al wist hij, zich daardoor in doodsgevaar te begeben.

„Ik ga met je mede!" zeide Brand eenvoudig.

„Dat aanbod neem ik graag aan, Brand! Ik had het je niet zelf durven vragen. Je weet dat we eenige risico loopen?"

„Ik weet dat we dit huis nooit zullen terugzien, ingeval we daarginds worden ontmaskerd!" antwoordde Brand schouderophalend. „Wij zullen ons zeer goed moeten vermommen."

„Luister, dan zal ik je zeggen wat mijn plan is. Wij zullen ons voordoen als stokers van een groote mailboot, die zooeven uit New-York zijn aangekomen. Wij zijn daarginds leden geweest van het Genootschap van het Kwade Oog. Dat zal onze beste introductie zijn, geloof dat maar. In misdadigerskringen hier in onze goede stad, ziet men nog altijd hoog op tegen de collega's aan den anderen kant van den Grooten Haringvijver, en leden daarvan zullen wel een streepje voor hebben. Wij van onzen kant hebben het voordeel, bijna alle geheimen van die instelling te kennen, zoodat wij ons zeker niet zullen verspreken. Lacht je dit plan toe?"

„Nu, de term toelachen is misschien een weinig geforceerd in dit geval," zeide Brand glimlachend. „Maar het komt me uitvoerbaar voor, en althans het beste, wat er in de gegeven omstandigheden te doen valt. Ik wil je echter nog wel de vraag stellen: Is het wel noodig, dat wij zoo groot gevaar loopen?"

„Ik geloof van wel, Brand! Het is in de eerste plaats noodig, omdat ik er mijn eigen plannen naar moet inrichten, en in de tweede plaats om zekerheid te erlangen. Denken zij werkelijk aan een inbraak, of aan een diefstal in de balzaal, dan moeten wij tijdig onze maatregelen kunnen nemen, om dat plan te verijdelen. Ik geloof dat wij er nu genoeg over gepraat hebben — voel je iets voor een diner in het Savoy Hotel?"

„Mij is het wel!"

„Dan zullen wij ons daarna in onze nieuwe huid gaan steken in het huis aan de Victoria Street."

Een half uur later waren de beide vrienden in de rok gekleed, de auto kwam voor, door Henderson bestuurd, en wie van de bureu er lust in had om het te constateeren, kon de opmerking maken, dat Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club en zijn secretaris Brand omstreeks half acht waren uitgereden.

Het diner in Savoy was voortreffelijk, en de beide mannen genoten ervan zonder zich te

laten beïnvloeden door het denkbeeld, dat zij eenige uren daarna zich zouden bevinden onder bloeddorstige schurken, die hun zeker zouden vermoorden, indien zij werden herkend.

Er was een uitstekend orkest, er zaten schoone vrouwen, de wijn was goed belegen en koel, de kellners waren zoo uitstekend afgericht, als men het maar kan wenschen, want men bemerkte nauwelijks dat zij er waren, hetgeen wel de hoogste lof voor een kellner is, en in de weelderig ingerichte eetzaal hing die eigenaardige sfeer, teweeggebracht door het samenzijn van schoonheid, rijkdom, en talent.

„Dit is een van de groote aantrekkelijkheden van mijn vak!" zeide Raffles, terwijl hij glimlachend met het zilveren mesje een perzik van de donzen huid ontdeed. „Hier thans te zitten aan een tafel, die voor een waarde van eenige honderden ponden aan zwaar zilverwerk en kristal draagt — omwolkt door de geur van echte import havana's, die twee shillings per stuk kosten — met den blik op schoone vrouwen die zeer veel toilet hebben gemaakt en daarbij toch zoo weinig toilet aan hebben — terwijl de muziek ruischt, het kristal klinkt als klokjes — en aanstonds onze auto gereed zal staan, ons weer weg te halen uit deze plek van culinaire geneugten, waar Lucullus, Lucullus ten maaltijd zou kunnen nooden! En aanstonds, over twee, drie uren — een spelonk, een beroekt hol, waar het zal stinken naar bokking als fijnste lekkernij, naar ale, naar slechte whisky, en naar goedkope odeurs — met om ons heen kerels met moordenaarstronies, en verlepte vrouwen met omrande oogen, stekende blikken, en bereid om alles te doen voor hun heer en meester, en dan misschien nog de muziek van een harmonica, de walm van een cigaret van een halve penny, de lucht van teer, steenkolen en gebraden worst! Dat noem ik een leven van veranderingen!"

„Ja, veranderlijk is het wel — wij zouden onbillijk zijn, als wij klaagden over het tegendeel!" zeide Brand lakoniek. „Je hebt het gevaar-element zelfs nog uitgeschakeld!"

„O, je weet dat ik fatalist ben, Brand!" hernam Raffles schouderophalend. „In dat opzicht ben ik een oosterling. Je weet natuurlijk dat ik van moederszijde heel wat oostersch bloed in de aderen heb! Ik geloof dat de dood mij zal achterhalen, zoodra het tijdstip daar is, dat een hogere macht voor mijn heengaan heeft vastgesteld — en dat kan evengoed geschieden in deze zaal vol licht en muziek, dan in een moordhol! En wees nu zoo goed om te betalen — het is tijd!"

Brand wenkte den kellner, betaalde de hooge rekening, en daarop stonden de beide vrienden op, en begaven zich naar de vestiaire, waar zij zich hun overjassen en hoeden lieten geven.

Alles klopte in het leven van Raffles zoozeer op de minuut, wanneer hij zich in Londen bevond, dat de groengelakte limousine juist kwam voorrijden, toen Brand en hij op het terras van het wereldberoemde hotel traden.

Raffles boog zich dicht naar Henderson over, en fluisterde hem in:

„Naar de Victoria Street, James! Maar houdt op een vijftig meters van het huis stil. Breng de auto weg, en keer zoo spoedig je kunt terug met de taxi. Wij zullen vermomd zijn, en je moet dus het wachtwoord vragen. Het is de vraag of je ons zoudt herkennen. Verwacht in ieder geval twee kerels die er uitzien als stokers.”

De beide vrienden stapten in, nadat Henderson zwijgend geknikt had, wel begrijpend, dat Raffles een gevaarvol avontuur tegemoet ging, en de auto reed snel en geruischloos weg.

Omstreeks twintig minuten later stond zij stil in de vrij duistere Victoria Street, die tamelijk wel verlaten was op dit uur van den avond, en de beide mannen stapten uit.

Zij liepen haastig de straat verder in, volgden toen een zijstraat, over een afstand van slechts weinige schreden, en plotseling was het alsof zij in den grond waren gezonken.

Raffles had haastig de kleine deur geopend in een hooge schutting, die een soort binnenplaatsje afsloot, en de beide mannen waren naar binnen gegleden zonder dat iemand er eenige aandacht aan gewijd had.

Zij zochten hun weg in een bijna volmaakte duisternis over de binnenplaats, en gingen toen het hoekhuis aan de achterzijde binnen.

Pas toen de deur achter hen gesloten was, maakte Raffles licht, in de zekerheid, dat niet het minste straaltje naar buiten kon doordringen. Op de eerste verdieping van het huis bevond zich de kamer met zijn goed verborgen, geheime kasten vol kleederen, pruiken, uniformen en wapens, en hier was het, dat de beide mannen zich ontdeden van hun keurig gesneden rok, en hun gelaat een zoo volkomen verandering deden ondergaan, dat zij elkander nauwelijks herkenden. En hun kleederen maakten de vermomming zoo afdoende, dat er zeker geen vrees voor herkenning behoefde te bestaan. Raffles stak zich een groote pruim

in den mond, terwijl Brand de voorkeur gaf aan een houten pijp, gevuld met een tabak, die hij onder alle andere omstandigheden met afschuw terzijde zou hebben geschoven.

De beide mannen droegen een wijde broek, een soort jekker van blauw laken, een platte pet, en om den hals losjes een roode doek geknoopt.

Zij voorzagen zich ieder van een kleine browning, die niet al te zichtbaar zou zijn in hun achterzak, en voor het overige moesten zij op hun vuist en hun goed gesternte vertrouwen.

De kasten werden weder met de grootste zorgvuldigheid gesloten, het licht werd gedoofd, en Raffles en Brand verlieten het huis thans langs denzelfden kant, ofschoon zij, als zij gewild hadden, ook de groote voordeur aan de zijde van de Victoria Street hadden kunnen gebruiken.

Op vijftig passen afstand, aan de overzijde van de straat, stond een taxi te wachten. Het voertuig zag er vrij haveloos uit, maar Brand wist wel, wat er zich verschool onder dat versleten, verveloos uiterlijk — een zeer krachtige zes cilinder motor, die de auto een snelheid van minstens 100 kilometer kon verleen.

Snel wisselden zij het wachtwoord met Henderson, Raffles gaf den reus opnieuw een adres op, en de taxi reed snel weg.

De rit duurde thans meer dan een uur.

Hij voerde de beide mannen eerst door de City, vervolgens door de havenwijken over de Tower Bridge, door het East End, tot in het hartje van White Chapel. Toen bracht Raffles den mond aan de opening van de spreekbuis, en beval Henderson te stoppen.

De auto stond stil op een vrijwel geheel verlaten pleinhoek, waar het duister was, ondanks de twee of drie lantarens, die het plein verlichtten, en toen Raffles en Brand waren uitgestapt, zeide de eerste op zachten toon tot Henderson:

„Ik vrees dat je nu een vervelenden wachttijd tegemoet gaat, James! Daar is echter niets aan te doen. Mijnheer en ik zullen misschien wel twee uren wegblijven, en wie weet nog wel langer. Wij zijn in het wijnhuis van Jane Sunday, beneden in den kelder. Neen, je hoeft volstrekt niet te schrikken! Wij zijn er alleen maar om er een praatje te maken met de heeren boeven. Wij loopen niet het minste gevaar in deze vermomming. Je kunt de auto zoolang stallen en wat zou je zeggen van een bioscoop?”

Raffles had den braven reus met een spottend lachje aangezien want hij kende de liefde van Henderson voor het trilbeeld — het was meer dan één liefde, het was een ware hartstocht, des te zonderlinger voor een man, die toch zeker in zijn leven aan de zijde van Raffles dingen had beleefd, waarnaast de gevaarvolle avonturen der filmhelden tot wazige schimmen verbleekten!

Henderson kreeg een kleur, want hij kende zijn eigen zwak zeer goed, en zeide aarzelend: „Dat zou misschien — te doen zijn, my-

lord! Hier vlak bij is een heel mooie bioscoop — daar geven ze „De dochter van den drank-smokkelaar, of de nacht van den 13en December“, prachtig mooi — Indianengevechten, wedstrijden met hondensleden, en liefde!”

„Ga jij dan maar naar de sleden, de Indianen en de liefde, Henderson, en zorg dat je over twee uren weer met de auto op dezelfde plaats staat.”

En na dit te hebben gezegd, verwijderde Raffles zich met snelle schreden in de duisternis, en Brand ging naast hem.

VIJFDE HOOFDSTUK.

In het hol van den leeuw.

En niet zoodra waren de beide mannen het plein overgestoken, of zij namen dien eigenaardigen, eenigszins schommelenden gang aan, die allen zeelieden in meer of mindere mate eigen is. En zoo zeer gevoelden zij zich thuis in hunne vermomming dat er geen seconde aan tooneelspel kon worden gedacht — zij waren inderdaad twee stokers, afgemonsterd, met hun gage in hun zak, en vastbesloten, hun terugkeer naar den vasten wal op een waardige wijze te vieren — dat wil zeggen met vrouwen en drank.

De volmaakte kennis, welke beiden van deze wijk bezaten, behoedde hen er voor, argwaan te wekken door naar den weg te moeten vragen. Zij volgden eerst een tamelijk breed hoofdverkeersweg, sloegen toen een zijstraat in, en liepen vervolgens snel door een aantal kronkelende sloppen en stegen, over modderige keien, langs voorgevels die van vocht dropen, en die een lucht van schimmel en bederf uitwasemden, en hielden tenslotte stil voor de deur van een wijnhuis, waar achter schor gelach en dronkemansgezing opklonken.

De beide vrienden wisselden een zwijgenden, maar veelbeteekenenden blik met elkander, toen Raffles de hand op de kruk van de deur legde.

Zij wisten dat maar al te velen deze sombere kroeg waren binnengetreden, die haar nimmer meer hadden verlaten, en zij kenden de geheimen van die spelonk.

Daar binnen, in de gelagkamer, die vol rooksluizen hing, bevonden zich een twintigtal mannen en drie of vier vrouwen, lichtekooien van het minste alliooi, met bleeke, holle gezichten, die cigarettens rookten, en hier en daar aan de tafeltjes hadden plaatsgenomen. Vijf of zes van die mannen behoorden tot het zeevarend volk, wat duidelijk te zien was aan hun door weer en wind gebruikte gezichten en hun heldere oogen. Zij waren zeker ook nog niet lang aan den wal. De anderen waren baliekluivers, souteneurs, inbrekers, en erger nog! Reeds menigmaal had de politie hier een goede vangst kunnen doen bij het zoeken van de bedrijvers van een zware misdaad. Op dien avond echter schenen allen volkomen gerust te zijn dienaangaande, en de stemming was zeer opgewekt, zooals Raffles Brand toefluisterde.

Achter de zinken toonbank stond Jane Sunday in eigen persoon, een zwaarlijvige vrouw van een jaar of veertig met een tronie als een gepensionneerd majoor, aan de zijde van haar tegenwoordigen minnaar Mike Hayfish, die een zonderlinge tegenstelling met haar vormde, want hij was een klein, nietig mannetje, met een smal vossensnuitje, waarin twee kwaadaardige oogen schitterden — oogen die van misdaad en allerlei booze hartstochten spraken.

Hij tapte vol ijver, schonk glazen vol, dronk zelf geen droppel, omdat hij wist dat een glas jenever hem den dood zou kunnen brengen,

en kon aldus met te meer helderheid van hoofd het aantal glazen tellen, dat zijn gasten naar binnen sloegen — en dat waren er niet weinig!

Wat Jane Sunday betreft, zij hield zich schijnbaar onledig met het breien aan een lange kous, maar deze onschuldige bezigheid belette haar toch niet, scherp rond te zien, en acht te geven op alles wat er in haar „etablissement” zooals zij haar kroeg niet zonder eenige overdrijving noemde, voorviel.

Zij had dan ook aanstonds de beide pas aangekomen gasten opgemerkt, die zij niet kende. Zij keek naar hen van onder haar ruige wenkbrauwen, scheen dadelijk tevreden te zijn gesteld, en ging voort met haar kous.

„Twee groote bellen vol beste whisky, oud vod!” beval Raffles op jovialen toon, zich tot den heer Mike Hayfish wendend. „En tot den rand vol, of ik draai je den hals om!”

Nu was beste whisky een vocht, dat men in „De Vergulde Bal” niet zou vinden, en ook niet in de steeg, en evenmin in die geheele armzalige wijk, maar Hayfish vertrok geen spier van zijn vossengezicht en schonk rustig twee glazen vol, die hij zijn nieuwen bezoekers toeschoof.

En het was goed, dat Raffles en Brand getraind waren op het drinken van allerlei bocht, want de whisky van Jane Sunday was werkelijk niet veel beter dan spiritus, met inkt vermengd. Maar zij dronken het kalm, na de dure bourgogne van drie uren tevoren! En Jane grijsde eens, terwijl zij naar de beide gewaande stokers keek, die zij niet kende, maar die zij tot haar vaste klanten hoopte te mogen gaan rekenen. Zij wist nog in het geheel niet wat haar boven het hoofd hing — en dat de stokers blijk gaven, haar heel wat beter te kennen dan zij hen.

Want Raffles, gebruik makend van een kort oogenblik dat er zich geen klanten bij de toonbank ophielden, trad haastig op de vrouw toe, en zeide zachtjes terwijl hij haar strak aankeek:

„Wat te doen vanavond?”

Jane Sunday keek den vrager een paar seconde achtereen aan, alsof zij hem tot in het binnenste van zijn ziel wilde lezen.

Toen antwoordde zij langzaam, terwijl zij zoogenaamd onverschillig een paar glazen verschoof:

„Dat kon wel zoo zijn!”

„Zijn ze beneden?”

Die vraag scheen de vrouw nog meer te verbazen, en zelfs een weinig te verschrikken.

Maar zij bleek op haar hoede te zijn, want zij antwoordde heel slim, met een wedervraag:

„Hoor je er bij? Je nummer?”

Dat was een lastige vraag, waarop Raffles niet gerekend had. Het was zeker iets nieuws, dat nog niet lang geleden was ingevoerd.

Maar hij redde er zich handig uit door vertrouwelijk te zeggen:

„Een vast nummer heb ik nog niet Jane! Ik ben nog maar een nieuweling, ze moeten nog zien wat ik waard ben! Maar vraag me overigens maar wat je wilt, je zult zien dat ik kan antwoorden!”

En nu volgde een snel gefluisterd spel van vragen en antwoorden, want reeds kwamen er opnieuw klanten om de toonbank dringen.

En Raffles gaf zooveel blijken, volkomen op de hoogte te zijn van de inrichting en de organisatie van de Bende, dat Jane Sunday hem volkomen vertrouwde.

Die man was zelfs op de hoogte van de sluipwegen, die naar het hol onder den grond voerden, en dat waren er niet velen!

En tenslotte speelde Raffles zijn laatste troef uit, het was een op goed geluk neergeworpen kaart, maar het bleek de goede te zijn!

„Ik kom op de kraak bij gravin Densmore!” fluisterde hij schichtig.

En hij behoefde maar een enkelen blik op het gelaat van de vrouw te werpen, om tot de overtuiging te komen, dat hij dien dag goed gezien had, en dat de Raven inderdaad van plan waren, hun slag te slaan in het huis van de schatrijke gravin op denzelfden avond, dat Raffles er wilde „opereeren”.

Een oogenblik later gingen Raffles en Brand tegelijk met een aantal andere kerels van verdacht allooi door het geheime deurtje in een donkeren hoek van de gelagkamer, volgden een zeer lange gang, en Raffles herkende onmiddellijk de zware valdeur, die hij een jaar geleden al eens in werking had gezien, ongeveer in het midden van dien gang, en die den doortocht kon afsluiten. Eens had die zware deur, van ijzer gemaakt, en die bijna vierhonderd kilo woog, een ongelukkigen agent verplettert, die zich niet tijdig genoeg uit de voeten had kunnen maken, en onverhoeds werd neergeworpen onder het gevaarte.

De gang voerde naar een stevig met ijzer beslagen, eikenhouten deur, die bewaakt werd door een cipier, een klein mannetje, dat zoo sprekend gelek op den tegenwoor-

digen echtgenoot van Jane Sunday, als de eene druppel water kan gelijken op den ander. En dat was geen wonder, want zij waren tweelingbroeders.

Hij nam snel achtereenvolgens ieder der mannen een kort verhoor af, en toen ging de deur open, het troepje daalde een steenen trap af, kwam in een ruimen kelder, stapte toe op een zwak lichtschijnsel, en vond een tweeden schildwacht, die op zijn beurt een deur bewaakte, nog sterker en zwaarder dan de vorige.

Hij kon deze deur onmogelijk zelf openen, maar moest een klein luikje openen zoo groot als een hand, sprak op zachten toon een paar woorden met iemand die aan de andere zijde van de deur stond, voor een kort oogenblik verscheen er een gelaat voor 't luikje, en toen pas ging de deur open, en de zes of zeven mannen stapten binnen in een onderaardsch vertrek, dat al zeer schraal gemeubeld was, want men zag er niets anders dan een groote, withouten tafel, waaraan een soort van bestuur gezeten was, vijf of zes stoelen, en voor de rest moesten de vergaderden, als zij vermoeid waren, het maar doen met ledige pakkisten, vaten en kisten. Raffles en Brand zagen met een enkelen oogopslag dat de tweede deur, die tot dit vertrek toegang gaf, zich daar nog altijd bevond, ter hoogte van de tafel, en zeker ten dienste van het bestuur, opdat dit zich in geval van gevaar snel uit de voeten zou kunnen maken.

Hoe levendig herinnerde Raffles zich nog den verwoeden strijd, die omtrent een jaar geleden in dit zelfde keldervertrek had plaatsgevonden, tusschen de boeven en de politie die hen was komen overvallen.

Er waren daar op zijn minst een veertig of vijftig personen aanwezig, en het was duidelijk dat dit een gewichtige vergadering was. Aan dat groote aantal was het ook toe te schrijven, dat het met de voorzorgsmaatregelen niet zoo nauw werd genomen, en Brand en Raffles konden zich onder al die hieden bewegen, zonder bijzonder in het oog te vallen.

Er waren vier of vijf vrouwen, en twee daarvan spraken tegelijk en door elkander op tamelijk heftige wijze met een der mannen achter de bestuurstafel, een man met een donker uiterlijk, glimmend zwart haar, en een stuursch gezicht, die tenslotte met een daverenden vuistslag op het tafelblad, een

einde maakte aan het gekijf, en de beide vrouwen verschrikt deed zwijgen.

Het werd aanstonds stil in het vertrek, want iedereen wist wel, wat het beteekende, als Larry Bishop, de voorzitter, toornig werd.

De man liet zijn grijsgroene oogen voor een oogenblik over de aanwezigen wijden, en begon toen, op een afgebeten wijze sprekend:

„Ik ben blij dat jullie eindelijk je mond houdt! Wij zijn al een kwartier over onse tijd. En jullie weet waarover het gaat. Ik kan dus kort zijn. Over weinige dagen is er een groot feest in het huis van gravin Densmore, er komt daar voor millioenen aan diamanten, en wij willen onzen slag slaan! Maar wij zijn het nog niet volkomen eens over de middelen, en ik wil jullie gelegenheid geven, je verdienstelijk te maken jegens ons Genootschap, door een middel aan de hand te doen, zonder al te veel risico buit te behalen, waarbij je zoo goed zult zijn, te bedenken, dat er zeker vier of vijf detectives in huis zullen zijn!”

Het bleef een oogenblik stil, en iedereen scheen diep na te denken. Bijna al die mannen hadden wel eens een inbraak gepleegd, sommige zelfs verscheidene, eenigen hunner waren meesters van den looper en van het breekijzer, maar een inbraak was heel iets anders dan deze gevaarlijke onderneming, in een helverlichte feestzaal, en als het ware onder het oog van een half dozijn bekwame speurders van de politie.

Toen klonk ergens uit de zaal een schorre stem, die zei:

„Als ik eens wat zeggen mag? Ik ben Ham Drabble. En ik doe het volgende aan de hand. Er zijn minstens tien mannen voor noodig. Die dringen binnen, vatten post bij alle deuren van de groote feestzaal met hun revolvers, een er van bij de schakelaar van het licht, om, als het noodig is, alles donker te maken. En als wij dan roepen „handen op” dan zou ik wel eens willen zien, wie er iets heeft in te brengen tegen tien geladen revolvers!”

„Dat idee is schitterend!” zeide Larry Bishop spottend. „Er is maar een klein bezwaar. Hoe kom je binnenshuis?”

„Wel — aanbellen, en den bediende, die open doet, direct overhoop loopen!”

„Men kan wel zien, Ham, dat jij niet vaak verkeerd hebt in de groote wereld, zooals ik bijvoorbeeld!” hernam de voorzitter. „Laat ik je dan zeggen dat het in de vestibule van zoo'n huis letterlijk leeft van de bedienden, en heel

zeker op zoo'n feestavond. Er zullen er minstens tien zijn. Het geeft een geweldige kabaal, er zal alarm worden gemaakt, en de menschen in de feestzaal zijn al hoog en breed gewaarschuwd, met inbegrip van de detectives, voor jij met je legerafdeeling halverwege de trap op bent!"

"Dat moet er op worden gewaagd!" hernam Drabble, niet uit het veldgeslagen.

Maar ik wil juist niets wagen!" riep de voorzitter met stemverheffing. „Tenminste — die risico is mij veel te groot! Ik zie ons al met tien man naar de deur opmarcheeren, om elf uur in den avond, zonder dat het aanstonds de aandacht trekt."

"We zouden met auto's kunnen komen!"

"Huur dan liever meteen een motorbus af!" riep Bishop spottend.

"Allemaal larie Larry!" liet eensklaps een stem achter uit de zaal zich hooren. „Ik weet wel een beter middel, zou ik zeggen!"

"Wie ben je?" vroeg de voorzitter, terwijl hij zijn grijsgroene oogen door het vertrek liet dwalen, als zocht hij den spreker.

"Ik heet Ben Turtle en hier naast mij staat mijn kameraad Jim Coogan, maar het is geen familie van Jackie, aha! En luister nu eens goed! Twee jaar geleden was ik nog stoker op het plezierjacht van graaf Densmore, en ik geloof te mogen zeggen dat ik hem en zijn vrouw ken. Ik ben er ook vaak in huis geweest want ze lieten bij hun feesten alle man meehelpen om te bedienen, en ik ken het huis! Wat je daar zegt van je overval, Ham Drabble, dat is allemaal maar gekheid! Jij wil er een paardenspel van maken! Het moet juist zachtjes in zijn werk gaan, want die Indiër die er komt Ram Kapo, of hoe hij anders mag heeten — die is niet van gisteren! Neen, ik heb een beter voorstel!"

"Laat hooren, Turtle!" beval de voorzitter.

Maar Raffles — hij was de man die gesproken had — knipte op grappige wijze met zijn vingers, en zei met een knipoogje:

"Ja maar wacht eens even! Ieder is zichzelf het naast! Je moet me niet kwalijk nemen, voorzitter — maar ik ken de lui hier nog niet goed! Ik wil graag hoogerop in de club, en wat ik te zeggen heb — dat is niet voor ieders ooren bestemd! Want dat kan ik je wel vertellen — het plan is best, maar als er ook maar het minste van uitlekt, dan zijn we naar de haaien. Er zijn zes of zeven flinke, en vooral slimme kerels voor noodig, geweld zal er niet eens gebruikt behoeven te worden, maar we hebben lui noodig, die zich knap weten

voor te doen, en niet dadelijk opvallen door hun gemeene tronie — en ik bedoel er niets kwaads mee — maar daar zijn er hier in de kamer heel wat van!"

Er ging een dreigend gegrom op, en menige kwaadaardige blik werd in de richting van den stoutmoedigen spreker geworpen, maar Larry Bishop scheen zoiets wel te waardeeren, want hij zeide meesmuilend, Raffles eens goed opnemend, die zich een weg naar voren had gebaad:

"Jij ziet er uit als iemand die het wel verder zal brengen! Een nieuweling? Ik ken je gezicht niet!"

"Ja, voorzitter — ik had nog niet het genoeg!" antwoordde Raffles.

"Hoe ben je hier gekomen?"

"Van een kameraad gehoord dat er vergadering was, en nog zoowat poespas voor de toelating — en het er toen maar op gewaagd!"

De voorzitter fronste de wenkbrauwen, en zeide op nijldigen toon:

"Dat is streng verboden, wie was die man?"

"Neem mij niet kwalijk, president — maar ik weet zelf wel dat hij iets deed wat hij niet doen mocht, en zijn naam noem ik dus niet!"

Het was iets zoo ongehoords, dat men zich verzette tegen een bevel of zelfs maar een wensch van den voorzitter, dat er een gemompel van verbazing en onrust door de zaal ging. Maar Larry Bishop bromde alleen maar wat voor zich heen, en zeide toen, tot ieders verbazing:

"Voor ditmaal zal ik er geen werk van maken. Want ge lijkt mij een geschikte knaap toe. Maar laat het niet weer gebeuren — of er vallen spaanders. En nu je plan?"

"Nog eens, president — dat zeg ik u alleen maar onder vier oogen, en ik moet de toezegging hebben, dat ik eraan zal mogen medewerken. Er hangt voor mij veel van af, om dadelijk een goeden indruk op u te maken, want ik zeg nog eens, en kom er rond voor uit — ik wil hoogerop!"

Het bleef een oogenblik stil, Larry Bishop nam den zoogenaamden voormaligen stoker op het plezierjacht van graaf Densmore eens aandachtig op. Want reeds vroeg hij zich af, of hij misschien niet in de naaste toekomst iets te vreezen zou hebben van dien man, die klaarblijkelijk bezielde was met een groote eerzucht, en hem wel eens naar de kroon zou kunnen staan! En toch begreep hij dat hij niet het recht had, dien man een kans te ontnemen, zich verdienstelijk te maken jegens de bende der Raven. Hij wist zelf ook heel goed

wat hij waard was, en reeds nu nam hij het voornemen, dien Ben Turtle niet verder te laten gaan dan met zijn eigen bedoelingen strookte. Hij zou hem in het oog houden — en mocht die nieuweling hem inderdaad ter zijde willen streven, om van verdringen nog niet eens te spreken — dan zou hij zich weten te verdedigen. Hijzelf was nog niet lang voorzitter van deze afdeeling in het westen van Londen, van het oogenblik af dat zijn voorganger in de gevangenis werd geworpen, en hij was van plan, dat te blijven!

Misschien was van alles wat er in hem omging wel iets op zijn gelaat te lezen, want Turtle zeide met een kort lachje:

„Wij zouden natuurlijk de eer deelen, voorzitter! Maar ik sta er bepaald op, de zaak met u en met mijn trouwen makker Coogan onder zes oogen te bespreken! Schors de vergadering voor een half uurtje, dat is ruimschoots voldoende, en ik weet zeker dat het tot ons aller voordeel zal zijn. We kunnen

daar achter die deur wel praten zonder te worden beluisterd.”

De voorzitter scheen een oogenblik in beraad te zijn, wisselde op zachten toon een paar woorden met de mannen die naast hem zaten, en hernam toen luid:

„Goed dan! Ik ben tot je dienst! Maar pas op — beroof ons niet noodeloos van onzen kostbaren tijd — want ik versta geen gekscheren op dat punt!”

Turtle maakte slechts een afwijzend gebaar bijwijze van antwoord. De voorzitter stond op, trad naar de zware deur achter de bestuurstafel, de sleutel draaide rond in het slot, hij wenkte, en Brand en Raffles volgden hem in de duistere, mufriekende, langzaam een weinig oplopende gang, die, naar Raffles wist, rechtstreeks voerde naar een verlaten erf vol rommel en allerlei afval, omringd door een hoogen muur, waarin een klein deurtje, dat weder toegang gaf tot een smal, morsig zijstraatje....

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De mijnen worden gelegd.

De boeven bleven omstreeks twintig minuten in kleine groepjes bijeen in de vergaderzaal, en spraken op fluisterenden toon met elkander.

Er was hier iets geschied, dat nog maar hoogst zelden was voorgevallen. Nog nooit waren zulke plannen in het geheim uitgebroed — en velen waren er, die er allesbehalve over gesticht waren, dat de voorzitter zich afzonderde met een wildvreemden nieuweling, al-

leen maar omdat hij een grooten mond opzette! Het was immers zeer wel mogelijk, dat zijn voorstel volstrekt niets om het lijf had, en om zijnent wille moesten zij hier als kwajongens achterblijven!

Larry Bishop wist waarschijnlijk niet, dat hij zich dien avond heel wat vijanden maakte!

Eindelijk ging de deur weer open, en Bishop trad binnen — alleen.

Hij sloot de deur weder snel achter zich, en er lag een vreemde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij, ver vooroverbukkend, heenleunend over de tafel, zoodat de electriche lamp hem niet in het gelaat kon schijnen, sprak:

„De zaak is in orde! kameraden! Het plan van Turtle is uitstekend, en zal worden uitgevoerd. Maar ik kan er op het oogenblik niets meer van zeggen! Ik zal zes mannen aanwijzen in den loop van morgen, en die zullen deelnemen aan de grap! Het zal prachtig loopen. Ik ga nu aanstonds mijn maatregelen nemen, en verklaar de vergadering voor gesloten!”

Een oogenblik keek men elkander verbluft aan, niet wetend wat van deze woorden te denken. Meestal werd er vrij uitvoerig beraadslaagd over dergelijke groote ondernemingen, waarvan zooveel afhing. Ook de medebestuurders van den voorzitter keken verbaasd naar hem op, maar Bishop herhaalde kortaf:

„Ik verklaar de vergadering voor gesloten! Heeft men mij niet verstaan?”

Dit leek al meer op den gewonen toon van den voorzitter, en langzaam begonnen de bandieten de vergaderzaal te ontruimen.

Maar een der bestuurders trad op Bishop toe, en vroeg zacht:

„Wat beteekent dat Larry? Waar zijn die twee mannen gebleven?”

„Die zijn op mijn bevel alles gaan voorbereiden,” antwoordde Bishop kortaf.

„Maar waarom ons niets mee te deelen van dat plan?”

„Omdat het geheim moet worden gehouden!”

„Voor ons ook?” vroeg de ander op gekwetsten toon. „Sedert wanneer neem je je medebestuurders niet meer in het vertrouwen?”

„Sinds ik niet alle bestuurders kan vertrouwen,” antwoordde Bishop, den man strak aanziende. „Nee, het slaat niet op jouw! Ik beloof je, dat jij een van degenen bent, die ons zullen helpen!”

Schaefer — zoo luidde de naam van den secretaris — wierp een schuwen blik op zijn medebestuurders, die een weinig terzijde stonden, blijkbaar in afwachting tot de zaal ontruimd zou zijn, en zeide toen zacht:

„Ik reken er in ieder geval op, Larry, dat je mij er niet buiten laat! Vergeet nooit, dat ik een van degenen ben geweest, die het meest tot je verkiezing hebben bijgedragen.”

„Ik zal niets vergeten, reken daar maar op! Waar kan ik je morgen bereiken?”

„Wel, in mijn huis!”

„Je hebt meer huizen gehad? Waar woon je tegenwoordig?”

Schaefer keek den aanvoerder van de afdeling zeer verbaasd aan, en herhaalde langzaam:

„Waar ik woon? Vraag je me dat? Het is nog geen drie weken geleden dat je me hebt opgezocht!”

„In drie weken kan veel gebeuren!” hernam Bishop schouderophalend. „Een van de lui zei me dat je alweer verhuisd was. Je weet dat ik zelf ben ziek geweest. . . .”

„Nee, daar wist ik niets van.”

„Nu, het is zoo! Je adres?”

„Ik woon nog altijd bij Kate, in de Prens-low Street.”

Bishop knikte, klopte den ander op den schouder, en zeide kortaf:

„Het is in orde — ik zal je komen opzoeken, of iemand namens mij zenden! Jij zult van de partij zijn! Het blijft tusschen ons — en ik heb vooral schrandere mannen noodig.”

Gevleid grijnslachte Schaefer, en daarna voegden de beiden zich bij de twee overigen, die nog gebleven waren. Het vijfde bestuurslid bleek te zijn heengegaan met den ganschen troep. Als laatste ging een van de vrouwen heen, die een achterdochtigen, onderzoekende blik wierp op Schaefer en op den voorzitter, en toen lag de sombere vergaderzaal daar geheel verlaten, op de vier mannen na.

Schaefer ging de deur sluiten, en nu kon niemand meer binnenkomen van de andere zijde af.

Hij wierp nog even een blik door het vierkante luikje, overtuigde zich dat allen den aangrenzenden kelder verlaten hadden, gredelde daarop ook het klein kijkvenster, en een oogenblik daarna hadden de vier mannen de zaal door de tweede deur verlaten.

Schaefer draaide den sleutel aan de buitenzijde een paar malen in het slot om, stak hem in den zak, en ging de anderen na, die hem reeds vooruit waren gegaan in de vrij helder verlichte gang. Hij had nauwelijks vijf passen gedaan of zijn blijkbaar zeer scherpe oogen zagen iets op den vochtigen grond liggen, dat zijn aandacht trok.

Hij bukte zich en raapte het op.

Het was een kleine, zwarte das, een confectiondasje, met witte stippeltjes, een zoogenaamden vlinder. Blijkbaar was het voorwerp

met vrij-groote kracht losgerukt, want het bandje was vlak voor de gesp aan den achterkant afgebroken.

Onder het loopen wreef Schaefer er even met den vinger over, en hij voelde iets kleverigs. . . .

Vlak bij een der lampen bleef hij staan, en bekeek het voorwerp. Het was het dasje van Larry Bishop. Hij kende het zeer goed, en hij wist met volstrekte zekerheid dat de voorzitter het zoeven gedragen had. Hij keek er strak naar — en nu zag hij pas wat het kleverige vocht was, hetwelk hij zoeven met den vinger had aangeraakt. Het was bloed. . .

Schaefer bedwong nog juist bijtijds den uitroep van verbazing die hem naar de lippen drong.

Hij liet het dasje vlug in zijn zijzak glijden, en haalde de anderen in, die al tien meters voor hem uitliepen. Hij keek naar Larry. De voorzitter had de kraag van zijn jas opgeslagen. Een weinig achter hem blijvend, nam hij hem van terzijde op en een vreemde glimlach deed de lippen van den Duitscher een kort oogenblik krullen.

Zwijgend en snel gingen allen verder. De gang steeg voortdurend, en om de dertig meters werd zij verlicht door een klein electrisch lampje.

Tenslotte hield zij op, daar, waar een zware deur haar afsloot. Schaefer moest er weer bij komen, om die deur te openen. Hij scheen den sleuteldrager van den troep te zijn.

En nu stonden zij in een soort van loods, waarin de weinige ruiten allen gebroken waren, stoffig en verweerd.

De dunne buitendeur scheen slechts op de klink gesloten te zijn. Schaefer duwde haar zachtjes open, en het viertal bevond zich op het morsige, sombere erf, dat vol lag met afval van allerlei aard. Aan alle zijden was het door vervallen huizen omgeven, behalve aan een kant, waar zich een vrij hooge muur uitstrekte.

In het midden daarvan bevond zich een kleine deur, die gemakkelijk te openen viel, want zij was oud en wrak.

Het was op den drempel van dit deurtje dat de vier mannen haastig afscheid namen. Twee hunner gingen samen de morsige steeg in, Schaefer liep alleen naar rechts, en Larry Bishop naar links.

Tien minuten bleef het volkomen stil. En toen had men een gedaante langs den muur kunnen zien sluipen, die stil hield voor de kleine deur, en scherp luisterde.

Het was Larry Bishop.

Zonder eenige moeite duwde hij voorzichtig de deur weer open, na een onderzoekenden blik om zich heen te hebben geworpen, en stond weer op de binnenplaats.

Hij schoof zich voorzichtig langs den voet van den muur, tot aan een plek, waar een stapel geheel vergane planken lag, die lang geleden dienst hadden gedaan bij het herstellen van een of ander bouwwerk.

Daar gekomen, liet hij een zacht gefluit hooren, nauwelijks verneembaar, en het volgende oogenblik kwam er een man te voorschijn, die heel zacht vroeg:

„Wie daar?“

„Ik — Raffles! Ben jij het, Brand?“

„Ja, en ik verzeker je dat ik angst genoeg heb uitgestaan. Is alles goed gegaan?“

„Zoo goed als het maar kan! Misschien heb ik mij wel eenige vijanden gemaakt, door mijn manier van optreden — maar wij zullen er op kunnen rekenen dat er over vier dagen in het huis van gravin Densmore op zijn minst zes of zeven leden van de Bende gearresteerd zullen worden, en ik zal wel zorgen dat ik de beste uitzoek! Hoe is het met hem?“

„Met Bishop? Wel, het is zoo goed met hem, als het onder gegeven omstandigheden maar mogelijk is! Hij is nog een beetje suf van de stoot tegen de kaak die je hem hebt toegebracht, maar voor het overige gezond en wel! Hij schijnt echter vrij kwaad op ons te zijn!“

„Men zou het om minder kunnen wezen, Brand!“ hernam Raffles glimlachend. „Zit de knevel nog stevig in zijn mond?“

„Hij kan geen geluid geven!“

„Goed gebonden?“

„Als een postpakket! Hij zou zich niet kunnen verroeren en geen stap doen, al zou hij er een fortuin mee kunnen verdienen!“

„Is Henderson gewaarschuwd?“

„Hij staat om den hoek met zijn taxi op ons te wachten!“

„Dan snel aan het werk, en onzen man opgesloten! Wij kunnen hem naar het huis in de Victoria Street brengen!“

„Is dat niet te gevaarlijk? Zou hij het niet terug kunnen vinden, later?“

„Onmogelijk, als wij hem blinddoeken! En vlug nu — voortgemaakt! Ga Henderson halen en blijf bij de auto op wacht, tot wij terugkeeren met onzen gevangene! Geef het fluïtsignaal, als er soms onraad mocht dreigen. Je kunt van dezen stapel hout heel gemakkelijk op den muur klauteren — en aan

den anderen kant staat juist een niet meer in dienst zijnde lantarenpaal."

Brand was een te goed acrobaat, dan dat deze klauterpartij hem ook maar in het minst zou kunnen bezwaren. Hij was in een wip op den muur, omvatte den lantarenpaal, klom daarlangs naar beneden, en verdween in de duisternis.

Raffles behoefde nauwelijks tien minuten te wachten, en toen naderde behoedzaam langs den muur een groote gedaante, die hij aanstonds als Henderson herkende. De reus was, evenals Raffles zelf door de opengelaten deur naar binnen gekomen.

En zoo uitmuntend was Raffles vermomd, dat het eenigen tijd duurde, alvorens de reus gerustgesteld was aangaande de identiteit van zijn meester. Raffles moest hem zelfs bij het licht van de lantaren even het gelaat van den echten Larry Bishop laten zien, die daar geboeid en gekneveld achter den stapel planken lag, met een sterk gehavende wang, en lippen, waaruit nog druppeltjes bloed te voorschijn kwamen. De schelm keek Raffles met van haat flikkerende oogen aan, en Henderson was volkomen gerustgesteld.

„Wat moet er met dat pak gebeuren, mylord?" vroeg hij zachtjes, met een hoofdknik in de richting van den gevangene.

„Over den muur, en naar de auto, James! Wij zullen hem eerst in dezen zak wikkelen. Bindt hem goed dicht!"

Er verliepen eenige oogenblikken, gedurende welke Bishop in een grooten zak werd gestoken en toen vervolgde Raffles:

„Ga nu op den stapel planken staan. Til hem op, en schuif hem op den muur. Maar ik zal er eerst overheen klauteren, en hem aan den anderen kant van je overnemen. Klaar!"

De reus stond reeds op den stapel, en trok Bishop met evenveel gemak naar zich toe, alsof het een klein kind was geweest. Hij schoof

het machteloze lichaam boven op den muur, nadat Raffles langs den paal reeds omlaag was geklommen, liet hem wat omlaag zakken, en Raffles ving het lichaam op. Een oogenblik daarna bevond Henderson zich naast hem, en in allerijl droeg de reus den gevangene op zijn schouders weg, zoodat Raffles, ofschoon hij niets te dragen had, moeite had, hem bij te houden.

Het was op dat oogenblik, juist toen zij om den straathoek verdwenen, dat zich een gedaante losmaakte uit de schaduw van een oud huis, schuin tegenover de kleine deur in den muur gelegen.

Het was Wilhelm Schaefer, het Duitsche bendelid.

Hij keek de verdwijnenden een oogenblik schamper lachend na, en mompelde toen voor zich heen:

„Ga maar! Ik kan je nu niet volgen — maar wat schaadt dat? Morgen zul je bij me komen, en ik verzeker je, wie je ook zijn moogt, dat ik je een hartige ontvangst zal weten te bereiden. Je zult weten, wat het zeggen wil, Schaefer te willen bedriegen. Ik had je zoeven al kunnen ontmaskeren — maar Schaefer weet wel wat hij doet! Dan zou ik de eer met anderen hebben moeten deelen — en nu zal alles anders loopen! Doe maar met Larry Bishop wat jullie willen — daarom bekommer ik mij geen sikkepit! Smijt hem gerust in de gevangenis — des te voordeeliger voor mij! Want als Bishop verdwenen is, en ik je schaakmat heb gezet — dan ken ik iemand, die rechten zal kunnen laten gelden om de plaats van den voorzitter in te nemen! Wilhelm Schaefer het is een goede avond voor je geweest, en je kunt getroost naar je huis teruggaan."

Misschien zou de heer Wilhelm Schaefer dat oordeel nog wel eens herzien hebben, als hij nog maar enkele minuten had gewacht...

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het bezoek aan Schaefer.

Raffles en Henderson hadden met hun vracht de wachtende taxi juist bereikt, en reeds hield Brand het portier open, terwijl Henderson het lichaam reeds in de taxi wilde schuiven, toen Raffles hem met een gebaar weerhield, en fluisterde:

„Niet zoo, Henderson! Die zak is van een heel dicht weefsel, en hij zou kunnen stikken!”

„Mag dat niet, mylord?” vroeg Henderson onnoozel.

„Neen Henderson — dat mag niet! Hij is waarschijnlijk een groot misdadiger, wellicht heeft hij den galg verdiend, maar je weet heel goed, dat het mijn werk niet is, de gerechtigheid vooruit te loopen — en vooral op zulk een wijze. Maak dien zak weer los!”

Het sombere straatje was zoo volkomen verlaten, dat alles wat volgde kon geschieden, zonder dat er ook maar een enkele getuige bij tegenwoordig was. Henderson maakte het bovenste touw los, en Raffles opende den zak, en sloeg hem tot over de schouders van den gevangene terug, toen hij plotseling fluisterend vroeg:

„Waar is zijn das?”

Brand liet een lichten kreet hooren van schrik zoowel als van ongeduld, en antwoordde even zacht:

„Wat wil je met die das! Die is losgegaan in de korte worsteling, dat heb ik bij het licht van mijn zaklantaren duidelijk gezien.”

„Weet je zeker dat hij haar niet aan had, toen wij hem door de gang naar buiten droegen?”

„Volkomen zeker! Die das moet zijn afgevallen, terwijl wij hem door de gang droegen.”

„Wacht hier, totdat ik terugkom,” zeide Raffles kortaf.

„Wat wil je doen?” vroeg Brand verschrikt.

„Ik wil zien of de das daar nog ligt, ja of neen. Ze moet er nog liggen, nietwaar!”

„Wel, dat zou ik wel zeggen!” antwoordde Brand, die niets liever verlangde, dan deze gevaarlijke plek spoedig te verlaten. „Wat

bekommer je je om dat ding? Waarom wil je het hebben?”

„Ik sta er volstrekt niet op om het te hebben, Brand! Ik heb meer dan genoeg aan zijn kleederen die niet erg frisch zijn! Hij heeft de mijne aan — en hij deed niet eens zoo'n kwade ruil. Als ik mij wil overtuigen of de das er nog is, dan doe ik dat — omdat het tegenovergestelde een gevaarlijke beteekenis zou hebben! Praat niet, maar wacht op mij! Ik ben dadelijk terug!”

Raffles snelde terug, bereikte het deurtje in den muur, ijlde naar de loods, en opende zonder eenige moeite met behulp van zijn voortreffelijke instrumenten, de zware deur naar de hellende gang. Hier pas ontstak hij zijn krachtige zaklantaren, daar hij zich niet den tijd gunde, naar de schakelaar van het electriche licht te zoeken, en richtte het schijnsel op den morsigen vloer. Driemaal ging hij de gang op en neer, en liet geen enkel plekje ondoorzocht — maar de das vond hij niet. Toen hij de met ijzer beslagen deur weer bereikt had stond hij daar een oogenblik peinzend stil, en mompelde:

„Hier is de das hem afgevallen, zegt Brand. Ze is hier niet, en daar zij niet uit zichzelf kan zijn weggewandeld, daar hier onmogelijk iemand kan zijn binnengetreden, nadat wij vieren er doorheen zijn gegaan, zoo staat het vast, dat een van de drie anderen het ding heeft opgeraapt. Hij heeft toen niets gezegd, hetgeen reeds bewijst, dat hij een sluw en schrander man is. Waarom kon hij wel zwijgen? Natuurlijk omdat hij hoopte en verwachtte dat de vondst van die das, die hem heel wat moest verraden, voor hem persoonlijk groote voordeelen kon afwerpen — mits hij ze voor zich hield! Zagen de beide anderen daarnaar uit? Ik geloof het haast niet. De man met wien ik sprak zou het dus geweest zijn? Ik acht hem er toe in staat! En hoe het ook zij — ik zal de grootste voorzichtigheid in acht moeten nemen, en het verheugt mij, dat ik zoo verstandig ben geweest, de kleine

episode met dat gemoesde dasje niet in den wind te hebben geslagen."

En na deze korte alleenspraak sloot Raffles de deur weder zorgvuldig, en keerde terug langs denzelfden weg dien hij zooeven gegaan was, zonder een ander levend wezen tegen te komen dan een paar uitgemergelde maar verliefde katten, die zich in den tijd van het jaar vergisten.

"Nu?" vroeg Brand zachtjes toen Raffles in het bereik van zijn stem was.

"Geen das!" antwoordde Raffles kort. "Laten wij heengaan. Wij zullen het onderweg wel bespreken."

Henderson tilde den gevangene in de taxi, en ging aan het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Brand bij Bishop in de auto plaatsnamen, en de gordijntjes neerlieten.

Ofschoon Henderson zoo snel hij kon reed, had hij toch nog bijna een vol uur noodig, om het huis in de Victoria Street te bereiken. Het was toen één uur in den nacht. Snel en ongezien wist de reus Bishop binnenshuis te krijgen, en hij werd opgesloten in den kelder, die expresselijk voor dat doel was ingericht, en alle mogelijke geriefelijkheden bood — met uitzondering van de gulden vrijheid. Het was een zeer goed ingericht vertrek, met een bed, waschgelegenheid, een tafel, schrijfbehoefden, ja zelfs een kaartspel, om patience te kunnen leggen, en heel wat boeken in verschillende talen. Er kon echter geen ander licht in doordringen dan het kunstmatige, verwekt door een electriche lamp aan de zoldering. De luchtverversching had plaats door een luchtkoker, in een hoek van het plafond aangebracht, en zoo smal, dat zelfs een kind dien koker niet tot ontsnapping had kunnen gebruiken.

Het was hier dat Bishop eindelijk van zijn prop in den mond en de touwen die zijn handen en enkels bonden werd ontdaan.

Hij ging zwijgend op den stoel zitten, dien Raffles hem aanwees, en toen begon deze op ernstigen toon:

"Je zult hier verscheidene dagen moeten blijven, Bishop, en het is zeer wel mogelijk, zelfs waarschijnlijk, dat je van hier regelrecht naar de gevangenis zult gaan. Met opzet noem ik de galg niet, omdat ik nog niet genoeg van je verleden weet. Het zal dus van mijn onderzoek afhangen, wat je na je gevangenschap in dezen kelder te wachten staat. Begrijp je de reden, waarom ik handelde, zooals ik gehandeld heb?"

Bishop keek Raffles met half toegeknepen oogen aan en antwoordde langzaam:

"Je wilt natuurlijk mijn plaats innemen als wij den slag gaan slaan in het huis van gravin Denmore! Maar hoe kun je dat — als je niet eens weet wat we voornemens waren!"

"Omdat er natuurlijk zal worden gedaan, wat ik voorstel, mijn waarde Bishop!" antwoordde Raffles bedaard. "Ik kan je natuurlijk niet inlichten omtrent mijn voornemens, al weet je dat je hier niet vandaan zult komen voor alles achter den rug is, maar ik kan je wel zeggen dat zeker zes of zeven van je knapste kornuiten je lot zullen deelen!"

De gevangene bestudeerde nog een oogenblik het gelaat van zijn tegenstander, en zeide toen op denzelfden afgemeten toon:

"Je kunt niemand anders zijn dan Raffles! Er is maar een man in heel Londen, ja, in heel Europa, die zoo iets op touw kan, en durft zetten! Jij moet met booze geesten in verbinding staan. Je lijkt op mij, dat het is om bang van te worden — alleen je oogen hebben niet precies dezelfde kleur als de mijne. Was je er op voorbereid!"

"Ik had alles wat noodig kon zijn bij mij, Bishop, ofschoon ik volstrekt niet van te voren wist, dat ik als je dubbelganger zou kunnen optreden! Maar nu de gelegenheid zich aanbood, heb ik er natuurlijk gebruik van gemaakt! Wat mijn persoonlijkheid betreft — wat doet die er eigenlijk toe? Laat het je genoeg zijn, dat ik meestal mijn plannen weet door te zetten. En nu laat ik je alleen. Ik zal je aanstonds wat voedsel laten brengen, daarginds vindt je boeken. Ik weet niet of hun inhoud zal strooken met jouw levensopvattingen, maar lees ze toch maar, hier zijn voor jou meer menschen geweest Bishop, en je mag mij gelooven of niet, maar eenigen daarvan zijn hier beter vandaan gegaan dan zij er kwamen — dank zij sommigen van die boeken! In dien hoek is een douche, en voor het overige zal ik je alleen moeten laten met je gedachten. Mogen zij je niet al te veel pijnigen."

En met die woorden begaf Raffles zich naar de zware ijzeren deur, en wendde zich nog eens om naar Bishop, die niet van zijn stoel was opgestaan, en niet de minste poging deed, zich tegen zijn lot te verzetten.

Raffles en Brand overnachtten in hetzelfde huis in de Victoria Street, terwijl Henderson de auto ging stallen. Het was vrij laat in den volgenden morgen, bijna half negen, toen de beide vrienden opstonden, hun toilet maak-

ten, en een ontbijt gebruikten, dat uit den aard der zaak niet zeer overvloedig kon zijn, want zij moesten het stellen met de weinige levensmiddelen, meerendeels verduurzaamd, welke de provisiekamer van het huis bevatte. Brand, die naar den gevangene was gaan zien, en hem voedsel bracht, keerde terug met de boodschap dat Bishop zeer goed had geslapen en zich in zijn lot scheen te schikken. Hij had bekend, een paar uren te hebben doorgebracht met pogingen om te ontsnappen, maar die al spoedig te hebben opgegeven, daar hij begon in te zien, dat er zonder uitnemende instrumenten, met de dikke stalen deur niets viel aan te vangen.

„Dan zullen wij eens kriegsraad houden, Brand!” zeide Raffles, die een oogenblik in gedachten verzonken naar buiten in de straat had gezien, door de tulle gordijnen, en ver genoeg van het venster af gezeten, om niet van buiten af te worden gezien. „Het spreekt vanzelf dat ik dien kerel ga opzoeken, met wien ik gisteren sprak!”

„Hoe heet hij?”

„Dat weet ik niet!”

„Hoe kun je hem dan vinden?” riep Brand verbaasd uit.

„Ik heb gelukkig eenige aanwijzingen. Hij woont in de Prensloew-Street, en die is maar heel kort, zeker geen dertig huizen. Het is een straatje, dat niet ver van Waterloo Bridge uitloopt op de Theems. Hij woont daar met een zekere Kate. Je zult dus zoo goed zijn, Brand een deel van den morgen te besteden om die straat in het oog te houden, en uit te zien naar een man van wien ik hier een persoonsbeschrijving laat volgen.”

En nu beschreef Raffles tot in de geringste bijzonderheden het uiterlijk van den man, met wien hij den avond te voren gesproken had, zoodat het Brand was, alsof hij hem in levende lijve voor zich zag.

„Het is geen aangenaam werkje — maar het moet gedaan worden!”

„Maar waarom wil je dien man gaan opzoeken?” vroeg Brand, toen Raffles weer zweeg.

„Omdat het volstrekt noodzakelijk is, zekerheid te verkrijgen! Ik moet weten waaraan ik mij te houden heb. Ik moet weten of hij het dasje al dan niet heeft gevonden. Was hij het niet, dan zal ik dat spoedig genoeg merken — en dan moet ik mijn pogingen bij de anderen herhalen. Was hij het echter wel...”

„Dan kom je misschien niet levend zijn huis uit, Edward!” zeide Brand op ernstigen

toon. „Want dan heeft hij begrepen, wat er geschied is. Anders zou hij zeker wel geroepen hebben en jullie aandacht op zijn vondst hebben gevestigd.”

„Dat is ook mijn meening, Brand! Ik verheel mijzelf volstrekt niet, dat ik gevaar loop, en het is juist daarom, dat we eenige voorzorgsmaatregelen zullen nemen.”

Het was omstreeks drie uur in den middag toen Raffles de Prensloew-Street insloeg, een nauw, kronkelend straatje in de havenbuurt, te slechter naam en faam bekend, en dat bij de politie in een zeer kwaden reuk stond. Het krioelde er van allerlei gespuis, leegloopers in alle soorten, vrouwenhandelaars, drank-slijters, dieven en inbrekers. En geen Londenaar, die de wijk kende, zou het ooit in zijn hoofd krijgen na het vallen van de duisternis een voet in die straat te zetten, omdat hij de kans zou loopen, het andere einde niet levend te bereiken.

Raffles liep voort als iemand die de straat zeer goed kent, en niet naar een adres hoeft te zoeken. En dat was ook inderdaad niet noodig, want Brand was dien morgen tamelijk snel geslaagd in zijn opdracht, om de persoonlijkheid uit te vorschen van den bandiet, die deel uitmaakte van het bestuur van de Raven.

Hij wist dus dat de man Wilhelm Schaefer heette, een Duitscher was, hetgeen hij aan zijn accent gemerkt had, al sprak de man nog zoo vloeiend Engelsch en had ook zijn huis weten te vinden of liever de woning van Kate Treslong, bij wie hij zijn intrek had genomen, nadat de grond hem in het zuiden van Londen wat al te warm onder de voeten was geworden.

Tenslotte stond hij stil voor een hoog en smal huis waarvan het spitse dak wel vijf meter uitstak boven de aangrenzende daken, en ging de openstaande huisdeur binnen.

Kate Treslong woonde op de derde verdieping.

Raffles ging echter niet aanstonds naar boven, maar keek nog eens de straat op en af, glimlachte op een eigenaardige wijze, floot een deuntje, en begon toen de half vermolmden trap te beklimmen, met behulp van een vet-tig traptouw, dat wel tienmaal was gebroken en telkens weer aaneen geknoopt.

Die trap kraakte steeds. Al beklom een hond ze — de treden kraakten. Maar nu Raffles er tegenop klauterde — nu had een kat onmogelijk meer leven kunnen maken.

Hij bereikte dan ook de derde verdieping zonder dat iets zijn aanwezigheid had verraden. Hij stak zijn hoofd voorzichtig boven het portaal uit, luisterde scherp toe, lachte eens voor zich heen — en begon toen de trap even zachtjes weer af te dalen, tot hij weer op het portaal van de tweede verdieping stond.

Hij wachtte toen bijna een kwartier, en toen klauterde hij opnieuw naar boven, maar nu op een zoodanige wijze, dat de treden kraakten en piepten, dat men het een paar huizen verder had kunnen hooren.

Hij was dan ook nauwelijks halverwege, of op de derde verdieping ging een deur open, en een vrouw stak haar hoofd door de kier, gluurde naar beneden, kwam geheel te voorschijn en zeide op zoetsappigen toon:

„Zoo, ben jij het Bishop? Kom gauw boven! Wilhelm verwacht je al.”

„Dat is braaf van Wilhelm!” zeide Raffles met een kort lachje. „Heeft hij goed geslapen, na gisteravond? Maar wat praat ik — dat moet immers wel! Wel komaan — dat is lang geen kwade kamer! Gezellig gemeubeld, frisch en helder, zooals de kamerverhuursters zeggen! Mevrouw Schaefer, ik maak u wel mijn compliment! En waar is uw heer en meester? Hij schijnt niet erg jaloersch aangelegd te zijn, dat hij mij zoo lang alleen laat met een jonge en bevallige vrouw?”

Nu was Kate Treslong al lang aan den verkeerden kant van de veertig jaren. Zij miste vijf tanden, haar neus was tijdens een uiteenzetting met haar eersten man, uit het lood geslagen, zij scheelde een weinig, en een of andere ziekte had haar zoozeer gedund, dat zij leek op een slechtgeplukte kip — maar er bestaat geen vrouw ter wereld, hoe leelijk ook, of zij is toegankelijk voor de vleierij van een knappen, en zelfs van een leelijken man.

Mevrouw Schaefer bloosde dan ook, zooals zij zeker in geen twintig jaar had gedaan en gichelde schutterig:

„Moet jij grapjes maken op den vroegen middag ondeugd? Pas op hoor, of ik vertel het aan Schaefer!”

De vrouw wierp een schichtigen blik naar de schuifdeuren die het voorvertrek scheiden van de achterkamer, deed een stap naar Raffles toe, scheen een oogenblik ten prooi aan een heftige gemoedsbeweging, het leek alsof zij iets wilde zeggen — toen verbleekte zij eensklaps en deed een stap achteruit.

De schuifdeur was opengegaan, en Wilhelm Schaefer trad het vertrek binnen. Hij wierp een achterdochtigen blik op de vrouw, scheen

haar met zijn blikken te willen doorboren, en zeide kortaf:

„Ga jij nu maar heen, Kate! Wat ik met Bishop te bepraten heb — dat kunnen wij beter alleen af.”

De vrouw scheen nog iets in het midden te willen brengen, maar een zoo vreeselijke blik uit de oogen van Schaefer trof haar, dat zij zweeg en met gebogen hoofd de kamer uitging — maar niet zonder een snellen en waarschuwendenden blik te hebben geworpen op den man, die haar zooeven tot de gelukkigste vrouw van de wereld had gemaakt met een paar onnoozele woorden.

Toen viel de deur achter haar dicht.

De beide mannen, alleen tegenover elkander staande, keken elkaar een oogenblik strak aan en toen begon Schaefer, schijnbaar achteloos:

„En nu kom je me zeker meedeelen, Bishop, wat je plannen zijn? Gaat de zaak bij gravin Densmore nog door?”

„Dat spreekt vanzelf!”

„Het doet mij genoegen, dat ik het hoor! Voordat ik het vergeet — ik zie dat je je dasje gelukkig weer hebt teruggevonden! Je was het gisterenavond kwijtgeraakt nietwaar?”

Dat was nu van mijnheer Schaefer niet bijzonder handig, want nu wist Raffles onmiddellijk dat hij aan het goede, of liever aan het juiste adres was. Hij vertrok geen spier van zijn gelaat, toen hij kalm antwoordde, een pas naar het raam doende:

„Je hebt gelijk, Schaefer — ik verloor mijn strikdasje gisterenavond! Hoe weet je dat zoo?”

„Wel, ik heb het gevonden!” antwoordde Schaefer langzaam. „Hier is het. Je hebt zeker uit je neus gebloed!”

„Nee, uit mijn mond! Het was een slag! Ik kreeg hem van... je raadt nooit wien!”

„Zeg het maar!”

„Van John Raffles in eigen persoon!”

Weer keken de beide mannen elkander doordringend aan, en plotseling klapte Schaefer snel achtereen een paar malen in de handen. De schuifdeuren vlogen open, en daar stonden drie mannen, twee met revolvers, een met een groot dolkmes gewapend, die Raffles aanstonds herkende van ze den avond te voren te hebben gezien in de vergaderzaal.

Zij bleven zwijgend wachten op de bevelen van Schaefer, gereed om toe te springen, en deze zeide met een wrangen glimlach:

„Dat komt er van, als men dasjes verliest,

mijnheer John Raffles! Nietwaar — de naam bereikt immers het goede kantoor?"

„Geraden!" antwoordde Raffles glimlachend. „Gij zijt toch werkelijk slimmer dan ik dacht, Schaefer, en ik ben overtuigd, dat je het als lid van de Bende der Raven ver... zoudt brengen, als ik er geen stokje voor stak! Je bent een gevaarlijk heerschap, en het zal hoog tijd zijn, dat er een einde aan je carrière wordt gemaakt."

Schaefer werd grasgroen van woede, gromde een paar vloeken in zijn moedertaal, en zeide dreigend:

„Ik weet wat je waard bent, Raffles — maar nu zal er toch iets met je gebeuren, waarop je niet had kunnen rekenen. Je zult dit huis niet levend verlaten. Je weet veel — maar je weet toch niet wat dit voor een huis is!"

„Een soort van rattenvall!" antwoordde Raffles schouderophalend. „Het staat dicht aan het water, en ergens beneden zal wel een valluik zijn, waardoor je mijn lijk — zoudt hebben geworpen, als je mij eerst had gedood. Maar zoover zijn we nog niet! Ik zie daar beneden een politieagent heen en weer wandelen, en schieten is toch wel wat gevaarlijk!"

„Maar met een mes gaat het ook wel!" brulde de kerel op den drempel, die dit wa-

pen in de vuist geklemd hield, en hij was met een enkelen sprong bij Raffles, en stak hem het mes in de borst — tenminste — dat scheen zoo. Want het lemmet knapte vlak bij het heft als glas af, en Raffles riep lachend uit:

„Een oude truc, mannen! Ik wist waar ik zou komen, en ik heb mijn maliënkolder aangehouden."

Hij liet een fel gefluit hooren en op hetzelfde oogenblik was het alsof er een soort aardbeving plaatsgreep. Een natuurkracht wierp zich op de mannen daar in die kamer die neervielen als halmen, door de zeis geveld. Het was Henderson, die, in een keurigen politieagenten-uniform gestoken, met zijn gumknuppel in het rond sloeg. Brand, evenzo gekleed, behoefde hem nauwelijks te helpen. Toen Schaefer tot het besef van den toestand kwam, en met een schorre kreet naar zijn revolver tastte, was het al te laat en Raffles velde hem met een verschrikkelijken vuistslag ter aarde. De strijd — als men het zoo noemen wil — had geen volle minuut geduurd! En een kwartier daarna was het vijftal veilig opgeborgen in het naastbijzijnde politieposthuis. Voor een gedeelte had Raffles zijn woord reeds gehouden!

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Wie het laatst lacht....

Het was op den avond van het groote feest, hetwelk gravin Densmore gaf, en het middagmaal was juist beëindigd, toen zich een inspecteur van politie liet aandienen bij het gravelijk echtpaar. Gravin Densmore schrok, toen de bediende haar dit bezoek kwam aankondigen, maar zij liet niettemin den inspecteur dadelijk bij zich komen, daar zij wel begreep, dat hij kwam in verband met het feit, dat er dien avond eenige detectives zouden toezien, dat er geen berooving zou kunnen plaatsvinden.

De politieman, die vrij zenuwachtig scheen te zijn, en herhaaldelijk aan zijn korte snor

pulkte, begon met radde stem te praten, zoodra hij tegenover de gravin zat.

„Het spijt mij dat ik u moet lastig vallen, mevrouw, maar er hebben zich in den loop van den dag feiten voorgedaan, die het noodzakelijk maakten, dat wij dadelijk onze maatregelen namen. Het is u natuurlijk niet onbekend, dat er zich elementen in onze stad ophouden, die het er op hadden toegelegd, misbruik te maken van de omstandigheid, dat velen uwer gasten hier vannacht al hun sieraden zullen komen vertoonen! Ik denk daarbij vooral aan Râmah Glandor, den vorst van Indrapore, het was vooral daarom, dat wij toe-

stemming hadden gegeven, vijf geheime agenten over de verschillende vertrekken te verdeelen, die een oogje in het zeil moeten houden. Ik vraag u om te beginnen, gravin, of die lieden reeds zijn aangekomen?"

„Zooeven, inspecteur — aan de achterzijde van het huis!" antwoordde de gravin ontdaan. „Dat was toch goed?"

„Dat was uitstekend, gravin! Hoe minder zij gezien worden, hoe beter. Maar ikzelf wil aanstonds die mannen nog eens nauwkeurig in oogenschouw nemen. Zij zullen zich duchtig voor mij moeten legitimeeren. De kans bestaat namelijk dat John Raffles zich onder hen bevindt. . . ."

Het scheelde weinig of de gravin kreeg een flauwte bij het hooren van dien schrikwekkenden naam. Slechts met moeite kon zij er uit brengen:

„Wilt ge daarmee zeggen — dat die man — voornemens is — vanavond bij ons te komen?"

„Dat is een uitgemaakte zaak, gravin! En ik wil u wel zeggen hoe wij het weten. Een dag of drie geleden arresteerde de politie een vijftal mannen in een oud huis in de Prenslow Street, en onder hen bevond zich een zekere Schaefer. Het staat vast dat die mannen behooren tot de Bende der Raven. Wij zoeken hen reeds lang. Ik wil er geen geheim van maken, dat het Raffles in persoon was, die deze arrestatie mogelijk maakte. De bijzonderheden bespaar ik u. Nu hebben deze mannen tot dusverre hardnekkig gezwegen aangaande de omstandigheden, die tot hun arrestatie voerden — maar juist vanmiddag heeft Schaefer „doorgeslagen" zooals wij het met een vakterm noemen. Hij is aan het praten gegaan, hij heeft ons het complot onthuld, hetwelk tegen eenige van uw gasten was gericht, en het mooiste was, dat Raffles zelf van plan was, hier vanavond zijn slag te slaan!"

„Verschrikkelijk!" steunde de gravin.

„Het is duidelijk, dat Schaefer dit uit wraakzucht heeft verklapt. Nu hij zelf de vruchten niet kan plukken, gunde hij ze natuurlijk ook niet aan een man, die hem ons in handen had gespeeld. Maar er is nog meer. Schaefer deelde in zijn bekentenis nog mede, dat Raffles, die onder een vermomming toegang had weten te verkrijgen tot een vergadering van de bendeleden kans heeft gezien, een van de aanvoerders een zekeren Larry Bishop in zijn macht te krijgen, gevangen te houden, en — daar hij eenigszins op hem ge-

leek, zijn plaats in te nemen! Ik hoop niet dat ik u verveel?"

„Lieve hemel neen, inspecteur! Het is zeer belangwekkend — maar ik zou dit alles heel wat meer waardeeren, als het niet mij, maar bijvoorbeeld een van mijn vriendinnen betrof!" zeide gravin Densmore opgewonden. „Ga voort wat ik u verzoeken mag!"

„Het is dus volstrekt niet onmogelijk, dat Raffles zal trachten, nog altijd onder het mom van dien Bishop, hier vanavond binnen te dringen. Bishop ziet er volstrekt niet uit als een gewone straatroover, maar veeleer als een heer, en het zou niet zoo gemakkelijk vallen, hem aanstonds te onderscheiden van uw andere gasten die niet alleen naar het uiterlijk heeren zijn! Het is daarom volstrekt noodzakelijk, dat de uiterste waakzaamheid in acht wordt genomen. Daarom ook moet ik mij persoonlijk overtuigen van de betrouwbaarheid dier vijf detectives. Nog een oogenblik gravin — ik ben er nog niet! Want Schaefer bracht nog meer aan het licht. Ik hoop dat gij er niet van schrikken zult, maar het staat vast, dat de echte Bishop met zijn vrienden voornemens was, reeds in den loop van den dag hier in huis binnen te dringen. Het is u misschien bekend dat de kelder, ik meen de wijnkelder in verbinding staat met andere, van aangrenzende huizen!"

„Maar die deuren zijn reeds lang dichtgemetseld!" riep de gravin hevig verschrikt.

„Dat zijn zij, — gravin — maar helaas door metselaars, die deel uitmaken van de bende. Zij kennen de plaats zeer nauwkeurig en het moet hun al heel gemakkelijk zijn gevallen, die deuren weer vrij te maken, wanneer zij dat maar wenschen! Maar maak u niet ongerust — het is juist mijn voornemen, dit met een van mijn mannen, die in de vestibule op mij wacht en met de detectives dadelijk te gaan onderzoeken — maar niet dan nadat ik zekerheid heb, dat Raffles zich niet onder hen bevindt. Kan ik hen hier spreken, in uw bijzijn?"

„Maar mijn eerste gasten kunnen ieder oogenblik verschijnen, mijnheer!" riep de gravin geagiteerd.

„Laten wij ons dan haasten!" riep de inspecteur, van zijn stoel opstaande. „Staat gij toe dat ik hen hier ontbied?"

„Doe dan wat gij denkt dat het beste is, mijnheer!" hernam de gravin zuchtend.

De inspecteur schelde, een kameniertje trad binnen en de gravin zelve gaf haar het bevel, den vijf geheimen agenten te verzoeken, zich

aanstands naar de kleine, blauwe salon te be-
geven.

Er verliepen omstreeks tien minuten, gedurende welke de gravin nauwelijks op haar stoel kon blijven zitten, en toen traden er vijf mannen binnen, allen in een onberispelijk gesneden rok gestoken, maar toch voor den scherpzinnigen beschouwer aanstands hun waren aard verradend. Zij hadden roode, verweerde gezichten, groote voeten, stevige werkhanden, en dat zekere, ondefinieerbare uiterlijk van den politiepeurder.

De inspecteur zette in korte woorden nogmaals uiteen wat de reden van zijn komst was, en onderzocht vervolgens met de grootste nauwkeurigheid de papieren en penningen van de vijf politiemannen. Toen zeide hij kortaf:

„Het is in orde! En voor gij u onder de gasten gaat mengen, zullen wij eens een onderzoekstocht gaan doen naar den kelder, het is mogelijk, dat Raffles zich daar verscholen heeft, met een of meer van zijn helpers.”

De agenten knikten zwijgend, de inspecteur boog hoffelijk voor de gravin, en toen verliet het zestal den salon, daalde langs de achtertrap naar het sousterain af, nam onderweg den politieagent mee, die in de vestibule liep te ijsberen, en zich blijkbaar knapjes verveelde, en daalde tenslotte af naar den wijnkelder, nadat de sleutel bij den butler was gehaald.

Het onderzoek duurde bijna een half uur, en toen trad de inspecteur opnieuw bij de gravin binnen, die zich op dat oogenblik in haar boudoir ophield, en zeide met een geruststellenden glimlach:

„Van de zijde van den kelder hebben wij in ieder geval niets te duchten, gravin! Wij hebben er ieder hoekje en ieder gaatje doorzocht, en de deuren zijn nog even stevig dichtgemetseld als zij het geweest waren. Er is geen sprake van, dat daar een aanval kan worden gewaagd, maar in ieder geval heb ik voor alle zekerheid een van de rechercheurs daar achtergelaten, die mij onmiddellijk moet komen waarschuwen, wanneer hij achter den muur eenig verdacht gerucht hoort. Wat mijzelf aangaat — ik zal mij nu maar terugtrekken, want het moet voor uwe gasten minder aangenaam zijn, hier een politiebeampte in uniform te zien. Ik blijf echter met eenige van mijn mannen in de onmiddellijke nabijheid, en de rechercheurs weten waar zij mij zullen kunnen vinden!”

„Het is een ellendige geschiedenis, mijn-

heer,” klaagde de gravin. „Ik wilde dat de politie ons eindelijk eens verlostte van dien vreeselijken Raffles!”

„Mijnheer Baxter doet wat hij kan, gravin!” hernam de inspecteur op bescheiden toon, en toen nam hij met een diepe buiging afscheid. En met een bezwaard hart richtte de gravin hare schreden naar de balzaal, waar reeds een tachtigtal gasten bijeen waren en waar het fonkelde van goud en juweelen. Men zag er eenige generaalsuniformen, de toiletten der dames waren van onschatbare waarde, maar boven allen schitterde Râmah Glandor! Hij droeg een wit zijden gewaad, rijkelijk met goud geborduurd, op zijn borst schitterden al zijn ordeteekenen, waaronder een ster ter grootte van een kindervuist, uit louter diamanten samengesteld, en zijn zijden hoofdoek werd bijeengehouden door een saffier van buitengewone grootte.

Er was ongeveer een uur verstreken, toen de gravin, bij het voorbijgaan van een der groote spiegels in de balzaal, eensklaps bleef staan, alsof zij door een slang gebeten was, en een doordringenden kreet slaakte.

Haar oogen waren op haar kapsel gevestigd, waar, naar zij zeker wist, een uur geleden een kostbare diadeem had gefonkeld, ter waarde van 15.000 pond sterling!

Die diadeem was weg!

Van alle kanten kwamen de gasten aansnellen, en er vormde zich spoedig een opgewonden, dringende en luid door elkaar sprekende troep om haar heen, terwijl zij maar bleef schreeuwen:

„Mijn diadeem! De politie! Mijn diadeem! De politie!”

Zij dreigde flauw te vallen, maar duwde plotseling de verschrikte en belangstellende gasten van zich af, en ijlde de balzaal uit, op den voet gevolgd door een groot aantal gasten, die haar tot in haar boudoir volgden. Hier slaakte de gravin haar tweede, ijselijken gil. Er was wel reden toe, want haar secretaire was door een meesterlijke hand keurig geopend, en alle kostbaarheden, die zij onmogelijk had kunnen aandoen, eenvoudig omdat er geen plaats meer voor was, waren er uit verdwenen. En nauwelijks had men dit kunnen constateeren, of de Indische vorst slaakte een soort van gebrul, en staarde met uitpuilende oogen naar zijn borst — het diamanten ordeteeken, ter waarde van een burgermans fortuin, was verdwenen! En hij herinnerde zich zeer wel, dat het nog op zijn borst was

geweest toen hij zich met de anderen naar de bijna flauwgevallen gravin had begeven.

En een oogenblik daarna ontstond er een ware paniek, want deze dame miste een kostbaar sieraad uit haar kapsel, gene een onschatbaren armband, een derde weer haar paarlen halssnoer! En zoo groot was de opwinding, zoo verbijsterend de schrik, dat er wel tien minuten verliepen, alvorens iemand op de gedachte kwam, de geheime agenten ter hulp te roepen, onder wier oogen die brutale roof moest hebben plaatsgevonden.

Men ging overal naar hen zoeken, het was alsof zij door den grond waren gezonken. Pas een half uur daarna herinnerde de gravin zich, dat zij zich naar den kelder hadden begeven. De butler ging de deur openen, en men vond de vijf agenten in weinig schilderachtige houdingen door den kelder verspreid en in diepen slaap gedompeld. In een slaap, waaruit zij pas een vollen dag later zouden ontwaken....

Maar den volgenden dag kreeg mijnheer Baxter een kort briefje van den volgenden inhoud:

Hooggeachte Heer!

Wilt gij thans wel erkennen, dat het toch beter geweest zou zijn, mijn hulp te aanvaarden? Ik heb U nu een zestal bendeleden in handen kunnen spelen, het hadden er veel meer kunnen zijn! Zoek niet naar de gestolen juweelen van gravin Densmore's gasten, zij zijn veilig in mijn bezit! Want men zal het nu wel begrijpen — de zoogenaamde inspecteur van politie was niemand anders dan degen, die zich noemt

met verschuldigde hoogachting,

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 638) bevat:

Courfield Gardens' Geheim.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

DE GENTLEMAN-DIEF

in fraai gekleurden omslag

20 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885